

A. D. 2020

Budai Kapucinus



A budapesti Alsó-Vizivárosi
Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia
hír-lapja

XVII. évfolyam 2. szám
április (Szent György hava)

BEATA VIRGO DABIT AUXILIUM

„NE FÉLJETEK”

Szent II. János Pál pápa székfoglaló
beszéde 1978. október 22-én

AZ ŐRÖK HÚSVÉT

Húsvétvasárnapján tele a lelkünk húsvéti allelujával, örömmel, boldogsággal. Joggal, hiszen Húsvét a mi legnagyobb, sőt azt is mondhatnánk: egyetlen ünnepünk. Mert minden más, amit ünnepelünk az Egyházban, csak azért ünnep, mert volt Húsvét, mert volt feltámadás. „Ha ugyanis Krisztus nem támadt volna fel, hiábavaló lenne a ti hitetek!” - kiáltotta oda már Szent Pál az első keresztényeknek. De mi tudjuk, hogy Krisztus feltámadt, itt van közöttünk, és ezért ünnepelünk, örülünk.

Hasznos azonban felidézni, megfigyelni a feltámadás egyes körülményeit. Talán már elgondolkoztatott bennünket az a tény, hogy a feltámadás éjjel, csendesen, tanúk nélkül történt. Így olvassuk az evangéliumban: „A hét első napján, kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz” (Jn 20, 1). De Jézus már nem volt ott, a feltámadás már megtörtént, tanúk nélkül. Mária Magdolna a zokogásig ki volt ábrándulva. Valamiképpen talán mi is másként szeretnénk volna elképzelni Jézus feltámadását, ezt a világrengető eseményt, pl. úgy, hogy fényes nappal történjék, mint három nappal előtte a Nagypéntek, félelmetes földrengés, napfogyatkozás közepette, hogy ellenségei térdre rogyva könyörögjenek kegyelemért, hogy a világ végre belássa bűnét. Isten azonban másként rendelte el a feltámadást. Azt akarta, hogy Jézus feltámadása az éjszaka csendjének meghittségében történjék. Miért? Azért, mert Jézus nem a gonoszok és bűnösök bűnhődésére, hanem az őt szeretők örömeire és boldogságára támadt föl. Krisztus feltámadása nem ellenségeinek, hanem barátainak szánt üzenet.

Ez a körülmény, ez a gondolat fényt deríthet nem csak lelki életünk, hanem a világ és az egyház történelmének sok jelenségére is. Az igazán



nagy események, a nagy megtérések rendszeresen csendben történnek. Ahol sok zaj van, ott ritkán születnek nagy dolgok.

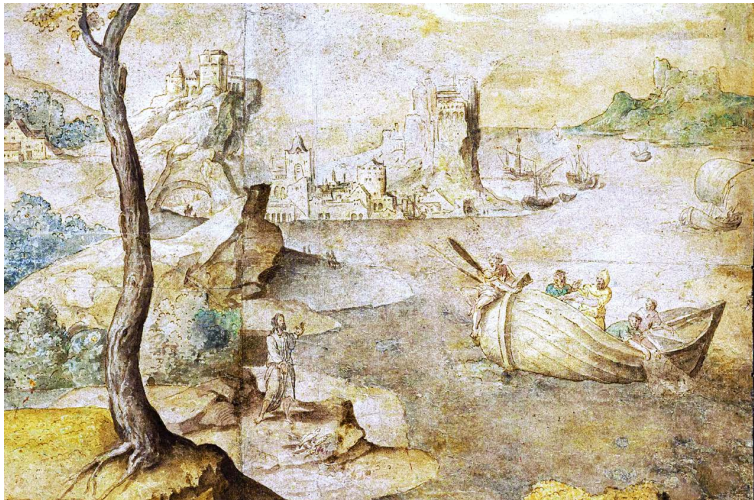
Jézus feltámadása a világ legmegrendítőbb, a történelem egyedülálló eseménye. De éppen ez a legnagyobb esemény rá a tanú, hogy egyetlen feltámadás sem történik látványosan, hanem így, csendben, de megállíthatatlanul. A lelki életben is ez a törvényszerűség valósul meg. Ma is vannak nagy megtérések, de ezt nem kiáltják világgá az újságok. Az irgalmas szamaritánus ma is járja a világ országútjait, csak nem kísérik fotóriporterek. És ez a gondolat képes új optimizmussal eltölteni csüggedt lelkünket ezekben az apokaliptikus időkben, amikor úgy tűnik, csak halál van és nincs feltámadás. De nem így van, csupán tiszta szem kell hozzá, hogy meglássuk, Krisztus ma is feltámad és itt él közöttünk. A kérdés csak az, hogyan képzeljük el Őt. És éppen ez a feltámadás másik jelentős körülménye.

A feltámadott Krisztus első gondolata nem az volt, hogy elmenjen Kaifáshoz vagy Pilátushoz és megbüntesse őket, hanem ott maradt a kertben és várta övéit, hogy velük találkozzon: először Mária Magdolnával, aztán a többiekkel, mindenkivel, aki kereste Őt. Péternek nem róttá fel árulását, nem vonta kérdőre gyávaságukért azokat, akik szétfutottak, nem kérte számon tőlük, amiért magára hagyták a Kálvárián. Amikor pedig a Tiberiás tó partján várta őket a sikertelen éjjeli halfogás után, nem róttá meg őket mondván: „Hiába is erőlködtek, nélkülem úgysem fogtok semmit”, hanem csendesen, szelíden, szinte alázatosan megkérdezte őket, nincs-e valami enivalójuk? Vessük jól lelkünkbe ezt a képet: a feltámadt Krisztust, amint ott áll egymagában az üres sír mellett és vár, vagy a tó partján, amint halkán kér egy falat enni-valót.



Tiziano (1512): *Krisztus megjelenik Mária Magdolnának (Noli me tangere)*
London, National Gallery

A feltámadott Krisztus ma is ugyanígy viselkedik: senkit nem vádol, senkit nem von kérdőre, senkit nem fenyeget a megsértett Isten nevében, hanem



Ismeretlen művész színezett tusrajza (15. sz.): Krisztus feltámadása után megjelenik az apostoloknak a Galileai-tó partján

csendesen áll és kérdez bennünket, nincs-e valamink, amit neki adhatnánk? Talán tényleg nem sok mindenünk van, amivel büszkélkedhetünk, de odaadhatjuk neki azt, amink van: szívünket, eszményeinket, szeretetünket. És akkor majd önzetlenségünk révén napjainkban ismét feltámad Krisztus és a világ felismeri, hogy Húsvét nemcsak a mi legnagyobb, hanem a mi állandó, tartós ünnepünk, felismeri azt, hogy a feltámadás most történik.

Ahelyett, hogy állandóan saját fájdalmadat és sorsodat siratod, fordítsd tekinteted mások felé. Ahelyett, hogy saját terhedet elviselhetetlennek kiáltod ki, végy magadra valamit mások terhéből is. Ahelyett, hogy állandóan sopánkodsz, érezz együtt azzal, akinek még nehezebb a sorsa, mint a tiéd. Ahelyett, hogy másoktól vársz megértést, vigasztaljalj másokat. És akkor sokszor nem tudod majd, hogy mi is történik veled: mások terhét vedd magadra és a sajátod vált könnyebbé; beteget gyógyítottál és saját szíved sebe hegedt be; szomorút vigasztaltál és saját lelked talált nyugalmat; mások szenvedésén enyhítettél és saját tövised élet törte; adni akartál és kaptál; azt hitted, hogy meghalsz és feltámadtál.

Forrás: martinkertvaros-plebania.hu

Áldott Húsvétot!

Már félig elkészültünk a Budai Kapucinus húsvéti számával, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy az idei évben a koronavírus-járvány miatt nem a szokásos módon ünnepeljük Krisztus feltámadását. Sokat gondoltunk: ha úgysem tudjuk eljuttatni az újságot az olvasókhoz, akkor megcsináljuk-e? Érdemes-e dolgoznunk vele? Végülis úgy döntöttünk: megcsináljuk, kicsit változtatunk a tartalmán, és megpróbáljuk elektronikus úton eljuttatni, akihez csak lehet. Azt reméljük, hozzá tudunk járulni ezzel ah-



hoz, hogy lélekben együtt ünnepelhessünk. Ennek kapcsán megkértük a **kapucinus testvéreket**, hogy ezen a fórumon „üzenjenek” a híveknek. Ebben a különleges számban legyen az is különleges, hogy

valamennyi testvér, aki a budai kolostorban él jelenleg, kapcsolatot teremthessen a plébánia híveivel. Köszönjük, hogy valamennyien elfogadták felkérésünket! A következőkben az ő írásaikat olvashatják. Marco testvértől megkaptuk a magyar szöveget, Agostino testvér írásának fordítását Hausenblasz Dórának, Augustin testvérét Kopcsay Andreának, Jakubrafel testvérét Török Andrásnak köszönjük. Sajnos Sergio testvér írásának lefordítására már nem volt lehetőségünk. Ahogyan Marco testvér írta nekünk: ez egy komoly cikk, és mint láthatják hosszú is, ezért nem fért már bele az időbe a fordítás. Ezzel együtt úgy gondoltuk, olaszul betesszük az eredetit, ha valaki ismeri a nyelvet elolvashatja, és hátha találunk önkéntes fordítót!

A Budai Kapucinus szerkesztői

Ez a Húsvét más, mint a többi!!

Kedveseim!

Sosem gondoltam volna, hogy ilyen körülmények között fogjuk ünnepelni Krisztus Húsvétját. Nekem tavaly is szokatlan volt az ünneplés, hiszen Nagycsütörtökön, 53 évesen meghalt a sógorom, és aznap, amikor hallottam a hírt, rögtön indultam a nővéremékhez, Olaszországba. Fájó szívvel ültem a Szentháromnapot a szülőfalumban, miközben itt a testvérek és a hívek szépen és meghittén megélték a szertartásokat. Nagyon szívesen itt maradtam volna én is, úgy érve, hogy nagyon jó lett volna, ha nem ért volna el minket ez a tragédia. De sajnos nem így történt...

Úgy érzem, hogy talán nekem „könnyebb” most, hogy el kellett engedni azt, hogy együtt ünnepelhessünk. Talán még nem dolgoztam fel teljesen mindazt, ami tavaly történt éppen akkor, amikor a legnagyobb ünnepünk zajlott: *„Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!”*. Remélem, most nem csalódtok bennem, hogy ilyen hangnemben fordulok hozzátok. Hiszen már ismertek és jól tudjátok, hogy én így szoktam közelíteni a hit valóságát. A „papi duma” nem az én erősségem, fel kell ismernem. És most nem rossz értelemben mondom ezt. Számomra szükséges, hogy az emberségből, a saját emberségemből induljak ki ahhoz, hogy Isten titkairól tudjak beszélni. Vannak lelkipásztorok, akik inkább arra törekszenek, hogy kitárják eléink Isten misztériumát, és ez teljes fényt derít az emberi valóságunkra. Van, aki csodálatosan megteszi ezt, és nekünk nem marad semmi más, mint rájuk bámulni.

Szóval, én március 1-én úgy indultam Olaszországba, a választó káptalanra, hogy eszembe sem jutott, hogy idén csak ilyen formában tudlak titeket elérni. Apropó nagyon szépen köszönöm ezt a lehetőséget az újság szerkesztőinek! Na, úgy indultam, hogy arra számítottam, hogy ha visszajöttem, majd két hétig karanténban leszek a szobámban. Megmondom őszintén, még nem féltem a vírustól, annál inkább az emberek reakciótól. Hogy majd valaki azt fogja mondani, hogy én veszélyeztettem a közösséget, hogy nem kellene emberek között tartózkodnom, ha már fertőzött

vidékről jöttem. Megbeszéltük Sergio és Agostino testvérrel, hogy viszszaadok mindazt, amit vállaltam március 21-ig, illetve Sergio testvér mindent vállalt, amit csak tudott. Én azt gondoltam, 22-től újra felszállok majd a lóra, de nekem két hét nem várt szabadságom lesz. Végül is nem is rossz, ezt gondoltam, ne haragudjatok.

Az az igazság, hogy talán egy nap is kellett, hogy rájöjsek: itt nem szabadság lesz. A választó káptalanunk Olaszországban nagyon jó élmény volt, mindig óriási öröm, amikor így együtt vagyunk. Persze fáradtan jöttem vissza 7-én, azért is, mert végig vezetnem kellett. De alig vártam, hogy mesélni tudjam a többieknek, hogy mi volt, hogy mi hangzott el, hogy átadjam nekik az ottani testvérek üdvözlését. Amikor visszajöttem, kihívás volt úgy beosonni a kolostorba, hogy ne is lássanak engem. Picit játékosan próbáltam felfogni a karantén helyzetét. Végül sikerült elérni, hogy nem találkoztam senkivel, csak messziről Augustin testvérrel láttuk egymást, ennyi. De aztán 8-án estefelé már kiderült, hogy egy testvér beteg lett Olaszországban, akivel együtt voltam a káptalanon. Nekem nem volt semmi bajom, de azért kezdtem félni, nem magamért, hanem inkább az idősebb testvérekért meg a szüleimért, akik meglátogattak, miközben ott voltam.

Így már nem derűs szabadság volt ez az egész. Én bezárva egy szobában, miközben több testvér megbetegedett, néhányan súlyosan is. De hála a technológiának, gyorsan el lehet mindenkit érni, megbeszélni a dolgokat. És kellett, mert úgy érzem, rengeteg dolog megváltozott, és fontos volt, hogy gyorsan összeszedjem magam. Volt időm imádkozni, embereket felhívni, másoknak írni. Jobban ráértem olvasni, meg ezt azt nézegettem.

Végre sikerült picit alaposabban kitakarítani az én kis „cellámat”. A kezembe került nagyon sok tárgy, amihez emlékek kötődnek. Elidőztem főképpen az *El Camino* tárgyaimon. Már öt éve, hogy a testvéremmel, Diegoval, végigyalogoltam azt az utat, ami Saint Jean Pied de Port-tól Santiago de Compostela-ig megy, azaz több mint 800 kilométert. Az az érdekes, hogy miközben nosztalgizáltam, egyre jobban úgy

éreztem, hogy a két tapasztalat, az *El Camino* meg a karantén nagyon közel állnak egymáshoz: megáll az idő, megváltoznak a szokások, sokkal egyszerűbb minden. Érdekes, mert valaki azt gondolná, hogy ez a kettő ellentéte egymásnak: egyrészt gyalogolni a szabadban egy hónapon keresztül, másrészt egy kis szobában maradni, úgy hogy nincs lehetőség találkozni senkivel és alig tudsz mozogni. De - akár a nagy út közben, akár a bezártságban -, megtanultam, hogy az én feladatom, pont az a nap, ami előttem áll, és semmi más. A kérdés az, hogy ma mit tudok csinálni, hogyan tudom tölteni az időt, hogy mivel kellene foglalkoznom. Ma, és nem holnap.

Kedves testvérek, végülis azt merem mondani, hogy az, amit most mindannyian tapasztalunk, tökéletes Nagyböjt. Mennyi mindenről le kellett mondanunk mostanában! Biztosan többet imádkoztunk. Felelősségteljesen vigyáztunk arra, hogy semmilyen módon ne bántsuk a másikat. Érdeklődtünk az emberek iránt, ha kellett és tudtunk, segítettünk is nekik. Önmagunkról is, legalábbis remélem, jobban gondoskodtunk. Az a baj, hogy most számunkra a Húsvét még nem lesz a feltámadás napja. Várni kell még, hosszabb idén a Nagyböjt, ki kell bírni. De azért nem azt jelenti, hogy nincs Húsvét, dehogy nincs! „*Ki szakíthat el bennünket Krisztus szeretetétől? Nyomor vagy szükség? Üldöztetés vagy éhínség, ruhátlanság, életveszély vagy kard? ... Sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van*” (Róm 8, 35.38-39). A koronavírus sem!!!

Szívből Áldott, Szent, Szeretetteljes Húsvétot!

Marco testvér

Agostino testvér:

Húsvéti üzenet

Fordította: Hausenblasz Dóra

Kedves barátaim, szeretném továbbadni néhány részletét Ferenc pápa meditációjának, amivel megajándékozta az egész Földet egy különleges pillanatban, a járvány idején, 2020. március 27-én.

Márk evangéliuma 4,35-41

Ugyanezen a napon, amikor este lett, így szólt hozzájuk: Menjünk át a túlsó partra! Ők pedig otthagya a sokaságot, csatlakoztak hozzá, minthogy ő már a hajóban volt; de más hajók is követték őt. Ekkor nagy szélvihar támadt, és a hullámok becsaptak a hajóba, úgyhogy az már kezdett megtelni. Ő pedig a hajó hátsó részében a vánkoston aludt. Ekkor felébresztették, és így szóltak hozzá: Mester, nem törődsz azzal, hogy elveszünk? Ő pedig felkelt, ráparancsolt a szélre, és azt mondta a tengernek: Hallgass el, némulj meg! És elült a vihar, és nagy csendesség lett. Akkor ezt mondta nekik: Miért félték ennyire? Még mindig nincs hitetek?

Este lett (Mk 4,35). Így kezdődik a fentebb olvasott evangéliumi szakasz. Már hetek óta úgy érezzük, hogy leszállt az este. Sűrű árnyékok borultak tereinkre, utcáinkra és városainkra. Félelem lett úrrá rajtunk és elveszettnek érezzük magunkat. Akárcsak az iménti evangéliumi szakaszban a tanítványokra, miránk is ránt tört a váratlan és vad vihar. Ráébredtünk, hogy mi is ugyanabban a bárkában vagyunk törekenyen és irányvesztetten, de ugyanakkor mégis fontosak vagyunk; mindannyian arra kaptunk meghívást, hogy együtt evezünk, hiszen kölcsönösen tudunk egymásból erőt meríteni. Ebben a bárkában mindannyian benne vagyunk. Ahogy az apostolok, mind egy hangon, szorongva ezt mondják: elveszünk, úgy mi is rájöttünk,

hogy nem tudunk a magunk erejéből, külön-külön előre jutni, hanem csakis együtt.

Könnyen magunkra ismerhetünk ebben a bibliai történetben. Amit nehezebb megérteni, az Jézus magatartása. Amíg az apostolok természetesen rémültek és elveszettek, Ő a hajó tatban van és alszik. A lárma ellenére békésen alszik, bízva az Atyában. Amikor felébredsz, lecsillapítja a szelet és a vizet, majd az apostolokhoz fordul szemrehányó hangon: Miért féltetek? Még mindig nincs hitetek?

Próbáljuk megérteni. Miben is rejlik a hit hiánya az apostoloknál, ami szemben áll Jézus bizalmával? Mester, nem törödsz azzal, hogy odaveszünk? Azt gondolják, hogy Jézus nem foglalkozik velük, nem gondoskodik róluk. Köztünk, családjainkban egyik legfájdalmasabb dolog, amikor azt halljuk, hogy: Nem törödsz velem! Ez egy olyan mondat, ami megsebez és viharokat gerjeszt a szívben. Ez Jézust is megrendítette. Mert ki, ha nem Jézus törődne velünk!? Sőt, egyetlen segélykiáltásra megmenti a reményvesztett apostolokat. A vihar felfedi sebezhetőségünket és kendőzetlenül láttatja a fals és felszínes biztonságérzetünket, amit kreáltunk magunknak a mindennapi teendőinkkel, terveinkkel, a szokásainkkal, a prioritásainkkal kapcsolatosan. Megvilágítja, hogy hagytuk elaludni és lemondunk arról, ami táplál, megtart és erőt ad az életünkben, közösségünkben. A vihar által lehullottak a sztereotípiák álarcai, amikkel elfedjük mindig elfoglalt énlünket, és ismét csupaszon maradt közösséghez való tartozásunk is, amelyet nem tagadhatunk meg: a testvéri együvé tartozás.

Miért féltetek ennyire? Még mindig nincs hitetek? Uram, a te Igéd ma este megérint és vonatkozik ránk, mindannyiunkra. Ebben a mi világunkban, amit te jobban szeretsz, mint mi, mentünk előre hatalmas sebességgel, erősnek és mindenre képesnek érezve magunkat. Sóvárogtunk a haszonra, hagytuk, hogy felemésszenek a tárgyak és a pörgés elvonja a figyelmünket. Nem álltunk meg a figyelmeztetésre, nem ébredtünk fel a háborúkkal, a Föld igazságtalanságaival

szemben, nem hallottuk meg sem a szegények, sem a súlyos beteg Földünk kiáltását. Kizökkenhetetlenek voltunk, azt gondolva, hogy mindig egészségesek maradunk egy beteg világban.

Most, hogy mi is a háborgó tengerben vagyunk, mi is könyörögve kérünk: Ébredj Uram!

Miért féltetek ennyire? Még mindig nincs hitetek? Uram, te felénk fordulsz egy felszólítással, a hit felszólításával. Ami nem is annyira arról szól, hogy higgyünk a Te létezésedben, hanem, hogy jöjjünk hozzád és bízunk benned. Ebben a Nagyöjtben, a beteljesedés felé haladva felhangzik a te sürgető felszólításod: Térjete meg, térjete vissza hozzám teljes szívvel (*Joel 2,12*). Ez nem a te ítékezésed ideje, hanem a mi ítéletünké: a döntés ideje: mi mennyit ér, mi számít és mi nem, mi az, ami elmúlik, mi az, ami szükséges és mi nem az. Itt az ideje Uram, hogy az életünket újra feléd és mások felé fordítsuk.

Miért féltetek ennyire? Még mindig nincs hitetek? A hit kezdete az, ha tudatosítjuk: rászorulunk az üdvösségre. Egyedül nem vagyunk önellátóak, egyedül elsüllyedünk, szükségünk van az Úrra. Ezért meghívjuk Jézust az életünk hajójába.

Az Úr megszólít minket viharaink idején, meghív az újraébredésre, szolidaritásunk aktivizálására abban a reményben, hogy képesek vagyunk rá, és mindezek szilárdságot és támaszt adhatnak ezekben az időkben, amikor látszólag minden hajótörést szenved.

Az Úr felkel, hogy felébressze, és új életre keltse húsvéti hitünket. Van egy horgonyunk: az ő keresztyében lettünk megmentve. Van kormánykerékünk: az ő keresztye által lettünk megszabadítva. Van reményünk: az ő keresztyében meggyógyultunk. Ő megölelt, hogy senki és semmi ne választhasson el megváltó szeretetétől.

Az izoláltságban, amiben szenvedünk szeretteink és a találkozások hiányától, próbára tesz sok mindennek a hiánya, hallgassuk még egyszer a hírt, ami megment minket: feltámadott és köztünk él! (...)

Az ő keresztjében megmenekültünk, hogy befogadjuk a reményt és engedjük, hogy ez megerősítsen és megtartsen minket minden lehetséges módon. Ha átöleljük az Urat, átöleljük a reményt: ez a hit ereje, ami megment a félelemtől és reményt ad.

Uram, áldd meg a világot, adj egészséget a testnek és vigaszt a szívekbe. Azt kéred tőlünk, hogy ne féljünk. De a mi hitünk gyenge és félünk. De te, Uram, nem hagysz el minket a tomboló viharban.

Húsvét van! Az egész liturgikus év középpontjában a szent három nap áll. Az Úr keresztre feszítése, eltemetése és feltámadása, ami húsvétvasárnap teljeseedik be. Ez Jézus Krisztus életének is a központi eseménye. Újra átéljük az ő halálát és dicsőséges feltámadását. Ez a hitünk lényege.

Húsvét van: mert Jézus Krisztus misztériuma, halála és feltámadása megváltoztat minket, mert újra felfedezzük a mi isteni nagyságunkat.

Legyen Húsvét, hogy világítsunk az újra felfedezett és átélt kegyelemben, hogy véghezvihessük azokat a dolgokat, amik kifejezik a méltóságunkat.

Csináljunk Húsvétot, kifejezvé a vágyunkat, hogy a Feltámadott fényében akarunk járni!

És lesz is Húsvét egy olyan világban, amelyben mindenki együtt lesz, mint Isten gyermeke; egy olyan társadalomban, ami nem engedi meg az emberi méltóságot sértő egyenlőtlenségeket, és egy olyan valóságban, ami hirdeti egy új világ kezdetét, ami a Feltámadott által születik meg.

És Áldott Húsvétja lesz az egész világnak, ha tudatosítja, hogy szeretve van Isten által.

Ha így fogunk gondolkodni, ha így cselekszünk, ha így újjászületünk, mi magunk teremtünk és segítünk egy Áldott Húsvétot!

fr. Augustin Dogaru

„Az evangélium híd Isten és az ember között”

Fordította: Kopcsay Andrea

1993 tavasza volt, amikor a falumban, a kb. 1500 lakosú Galbeni-ben (*Trunk*), a romániai Bákó megyében, először volt lehetőségem kapucinus szerzetesekkel találkozni. Addig a pillanatig csak olvastam és hallottam róluk Boldog Jeremiás, román kapucinus szerzetes életén keresztül, aki 1556-ban született és 1625-ben halt meg Nápolyban. Erős vágya volt a szentségi életre, ami egészen Nápolyig vitte, ahol kapucinus szerzetes lett, szentségi életet élt és így halt meg. Szent II. János Pál pápa 1983-ban avatta boldoggá.

1989-ben ért véget a kommunista rezsim, ekkor nyílt lehetősége a kapucinus rendnek megjeleni Romániában is. A lelki kapocs eredményeképpen, ami összekötötte Boldog Jeromos testvért Nápollyal, a rend főnöke kérte a nápolyi kapucinus szerzeteseket, hogy Romániában is alapítsák meg a kapucinus rendet. Az első két testvér 1992-ben érkezett és Onesti-ben (*Ónfalva*) telepedtek le. A szokás szerinti barnába öltöztek,



szakállat viseltek, meztelül szandált hordtak és elkezdtek felkeresni a Moldvai településeket. A falvak és a városok plébániáira mentek hogy találkozzanak a fiatalokkal és beszéljenek nekik a kapucinus életről.

Az én kapucinus elhivatottságom akkor kezdett konkretizálódni, amikor egyszer Galbeni-ben jártak. Egy évvel a találkozásunk után, 1994-ben kértem, hogy

csatlakozhassak a rendhez, és egy tapasztaltszerzési időszakra az Onesti közösséghez csatlakoztam. Utána a kapucinus szerzetesi élet megismerésére meghívást kaptam Olaszországba, Nápolyba. 1997-ben, miután felöltöttem a szerzetesi csuhát és egy év Arienzo-ban töltött noviciátus után, beléptem a rendbe, hogy részese legyek a Kapucinu Rendnek, a testvérek nagy családjának. Folytattam a lelki és a teológiai képzést Nola-ban és Nápolyban. 2001-ben tettem ünnepélyes örökfogadalmat és 2004-ben szenteltek pappá.

9 év olaszországi tanulmány után tértem vissza Romániába, és több helyen is szolgáltam Custodia megyében. 2011-től 5 évre megbízást kaptam egy feladat elvégzésére a római Kapucinus Történeti Intézettől. Visszatérve Romániába egy évig Targu Lapus-ban (*Magyarlápos*), görög-katolikus testvérekkel éltem. 2 újabb Olaszországban töltött év után (2017-2019) a Rómához közeli Frascati rendházban éltem, amikor meghívást kaptam Magyarországra.

Így hát most itt vagyok Magyarországon, a budapesti kapucinus testvérek között. Emberi és keresztény kalandom egy időre itt folytatódik. Kapucinus szerzetesként élni mindenhol azt jelenti, hogy az Evangélium szerint élni, azaz hirdetni Isten jelenlétét, aki Jézusban minden emberhez közel van. Ez a közelség nekünk, kapucinus testvéreknek abban testesül meg, hogy testvériességben élünk egymás között is és minden emberrel, akik osztoznak (és akik nem) a hitünkben.

Az evangélium minden embernek üdvösséget hirdet, ennél fogva feladata, hogy minden határt átlépjen, legyenek azok természetesek vagy mestéségesek, és ledöntse az összes falat, amit mi emberek emelünk, legyenek ezek fizikai, politikai vagy mentális falak. Az evangélium híd Isten és az ember között, ami Jézus Krisztusban testesül meg, aki Húsvétkor meghalt és feltámadt, és lehetővé tette, hogy a mi emberségünk hazatérjen, a Mennyei Atya áldó ölelésében.

Patay Jakubrafael, kapucinus testvér

„Ez az állapot a Bizalom Nagy Iskolája egy kérdőjelekkel benőtt, sűrű erdőben”

Fordította: Török András

Patay Blahoslavnak hívnak, a szerzetesi nevem pedig Jakubrafael testvér. A Felvidékről, Szlovákiából származom. Negyven évvel ezelőtt születtem a szlovák és a magyar nemzet számára egyidejűleg jelentős, történelmi nevezetességű Nyitra (Nitra) városában. Annak ellenére, hogy vezetéknevem egy ősrégi magyar név, a családom szlovák nemzetiségű. Elődeim is és én is, a mindennapi kommunikációban, elsősorban a szlovák nyelvet használták illetve használom.

Gyerekkoromat családom körében, Galgócon (Hlohovec) töltöttem, itt éltük meg a kommunista vallásüldözés borzalmait. Szüleim, abból a megfontolásból, hogy ne veszítsék el a kenyérkeresetet biztosító munkahelyüket, csupán otthoni környezetben kereszteltek meg. Az első szentáldozásban is titkos körülmények között, a bezárt Galgóczi Ferences Templomban részesülhettem. Az akkori időkben a kolostor üres volt, és csak világi vonatkozású alkalmaknak adott otthont.

Úgy mint Magyarországon, az akkori Csehszlovákiában is, az államhatalom elsődleges feladata volt az egyházak, a papi, szerzetesi élet tönkretétele és teljes érvényű betiltása. Ennek következtében, az akkori időkben az egyházi események elsősorban az ún. földalatti mozgalomban, titkos körülmények között valósultak meg. Számos olyan titokban felszentelt lelki atyát és szerzetest ismertünk, akik vállalva az üldöztetés és a felelősségre vonás veszélyeit, a hívő közösségben hathatós lelki munkát végeztek.

Ebben a munkában a családom is kivette a részét. Néhány alkalommal lakásunk fürdőszobája keresztény műsorok felvételi stúdiójává alakult át. A szüleim az ökumenizmus terén is aktív szerepet vállaltak. Bátor és ön-

feláldozó magatartásukat a mai napig csodálom. Ez azért is volt veszélyes, mivel édesanyám egy ismert nemesi családból származott, és elődei a 2. világháború idején, az első Szlovák Köztársaságban aktív politikai szerepet töltöttek be. A rokonságból sokan papok és szerzetesek voltak, és a kommunista társadalmi rendszer alatt a legszigorúbb csehszlovák börtönökben sínylődtek illetve haltak meg.

Számomra a bérmálás szentségét, immár a szabadság idején, 1990-ben az akkori nagyszombati érsek, Ján Sokol szolgáltatta ki. Ettől kezdve már végre szabadon ministrálhattam a helyi plébániatemplomban. Mivel 1991-ben Galgóczra ismét visszajöttek a ferences testvérek, a továbbiakban már az ő közösségükbe jártam. Gyermekkorom óta nagy hatással volt rám Assisi Szent Ferenc és társainak élete, kedvenc védőszentül pedig Páduai Szent Antalt választottam.

Középiskolai tanulmányaim idején is lelki életem fejlődésén a ferencesek munkálkodtak. Az egykori Bars vármegyében, a Garam menti Nagykálnán (Kálna nad Hronom) és Léván (Levice) jártam középiskolába. Ott találkoztam életemben először magyarokkal és a magyar nyelvvel, amelyen több diáktársam és tanárom is beszélt egymás között. Hátrányos helyzetben voltam, mivel én csupán szlovákul tudtam, ők pedig, a szlovák nyelven kívül, a magyart is ismerték. Úgy, mint a szlovákok többsége, kezdetben én is a magyarokkal szemben ellenszenvet és félelmet éreztem. Fokozatosan viszont közöttünk igen szép személyes kapcsolatok bontakoztak ki. A középiskolában a képzőművészet és design terén szereztem ismereteket, az érettségi vizsga letétele után pedig, a Nagyszombati (Trnava) Egyetemen, a történelem és néprajz szakra jelentkeztem.

Még a középiskolás éveim idején gyakran megfordultam a pozsonyi ferenceseknél, és Pozsonyban (Bratislava) ismertem meg a kapucinus szerzetes közösséget is. Akkor isteni sugallatként éreztem, hogy ki kell lépnem az ismeretlen felé. Arról viszont még nem volt tudomásom, hogy életem folyamán, az Úrtól, egy ilyen jellegű lépésre, még máskor is meghívást kapok.

Kérvényem alapján a kapucinus testvérek maguk közé fogadtak, és 1997. október 1-én Herencsvölgyön (Hriňová) posztulátumba léptem. 11 hónap elteltével, 1998. augusztus 29-én, Jánoshegyen (Kremnické Bane) felvettem magamra a szerzetesi ruhát, és elkezdődött számomra a noviciátus egyéves időszaka. Az elkövetkező lelki formáció azért is volt igényes, mert mindkét helyen, az új kolostorok épületeit önerővel építettük. A noviciátust követően bölcsészeti, pedagógiai, pszichológiai és teológiai tanulmányokon vettem részt Zsolnán (Žilina), Besztercebányán (Banská Bystrica), a juniorátus időszakát pedig a Pónik-i (Poniky) közösségben éltem át.

Éppen ebben az időben, a 2004-es és a 2005-ös nyári vakáció alatt, együttesen 3 hónapot Magyarországon töltöttem. 2004-ben egy hónapig Budapesten, 2005-ben pedig 2 hónapig Mórton voltam. Innen tértem vissza Szlovákiába és Jánoshegyen, 2005. augusztus 27-én letettem az örök szerzetesi fogadalmamat. 2006. július 8-án Jiří Pađour, OFM Cap püspök atya Bazinban (Pezinok) diakonussá szentelt, 2007. május 8-án pedig, ugyanazon a helyen, szentelt pappá Stanislav Zvolenský, akkori Pozsony-Nagyszombat-i segédpüspök, a jelenkori pozsonyi érsek.

Diakónusi szolgálatom és papi hivatásom első éveit Pozsonyban éltem át. 2007-ben és 2008-ban segédlelkészként működtem a kapucinus rend cseh tartományában, Brünnben (Brno). Ebben az időszakban elsősorban az igehirdetés a és gyóntatás területén szereztem komoly tapasztalatokat.

A Pozsonyban töltött 6 év elmúltával hivatásomat Zsolnán (Žilina) folytattam, mint igehirdető és gyóntató pap. Egyúttal a helyi ferences harmadrend lelki vezetőjeként és a helyi kolostor rektoraként fejtettem ki tevékenységet. Ez az időszak számomra, úgy a pasztoráció, mint a művészeti alkotás terén nagyon áldott és gyümölcsöző volt.

Az irgalmasság rendkívüli szent évében Ferenc pápa az irgalmasság misszionáriusának nevezett ki. Ezt a hivatást mai napig teljesítem. Küldetésem az egész Egyház számára érvényes, elsősorban viszont a szlovák, cseh és lengyel nyelvterületeken végzem ezt a szolgálatot. Hiszem, hogy ez a küldetés később a magyar nyelvterületre is kiterjed.

2018-ban az előjáróim Pozsonyba helyeztek át, ahol a pasztoráció valamint a gyóntatás szolgálatát végeztem. 2019 tavaszán egy segítségnyújtásra való felhívást kaptam a magyarországi kapucinus szerzetesi élet megújítására. Ezzel összefüggésben egy nemzetközi közösséget kellett volna kialakítanom Máriabesnyőn. Az Úr ismét arra kért, hogy lépjek ki az ismeretlenbe, és hagyjam el azt a számomra értelmet és belső kiteljesedést nyújtó tevékenységet, amelyet a szlovákiai szerzetestestvérek és hívek szolgálatában fejthettem ki.

Egy bizonyos idő után viszont megmutatkozott, hogy a nemzetközi tervezet még nem rendelkezik világos körvonalakkal és szervezeti felépítéssel. Ezért a tartományfőnököm arra készítette fel, hogy a magyarországi megbízatásra leghamarabb 3 illetve 10 év múlva kerül majd sor. Viszont a rend generálisától, Robert Genuina OFM Cap atyától 2019. augusztus 23-án obedienciát (engedelmesség) kaptam Máriabesnyőre. Mivel a kapucinus rendnek Máriabesnyőn nincs saját kolostora, Pozsonyból a magyar kapucinus közösség budapesti központjába költöztem át. Ezen a helyen, különféle módszerekkel a magyar nyelv elsajátítására törekszem, egyúttal bekapcsolodom a helyi közösség életébe.

Bevallom, hogy ez a helyzet számomra nem könnyű, mivel olasz szövegkörnyezetben élek, s mindezek mellett nem tudok olaszul. A testvérek viszont sok szeretettel, türelemmel és megértéssel vesznek körül.

Igyekszem, hogy szentmisék bemutatásával és igeliturikus órákkal fokozatosan bekapcsolódjak az Egyházi liturgikus életbe. Mindezek mellett a magyarországi szlovák ajkú hívek pasztorációjában segídek. Egyúttal az irgalmasság misszionáriusa hivatását is teljesítem úgy a szlovákiai, mint a magyarországi szlovákok felé. Hiszem, hogy amint elsajátítottam a magyar nyelvet (habár még hosszú út áll előttem), ezzel a szolgálattal fordulhatok majd a magyarok felé is.

Szlovákiában kommunikatív emberként ismertek. Itt viszont a kétszeres nyelvi nehézség miatt, az eset éppen ellenkező. Közösségeinkben, a szerzetesi hivatáson kívül, összetartó erőként hat az a vágy, hogy Magyar-

országon megújuljon a kapucinus szerzetesi élet, és erre a gyönyörű életre új hazai hivatások fakadjanak.

Szlovákiai működésem idején a zene, a művészetek, a grafika és az architektúra szakterületén tevékenykedtem. Több tanulmányom jelent meg nyomtatásban, elsősorban a kapucinus rend történetéről.

Jelenleg csendben és türelemmel Isten hívó szavára hallgatok, arra, hogy éppen most és itt, mit kíván tőlem. Ez a magány megtapasztalása, és bevallom, hogy gyakran a magányosságé is. Ez egy állandó keresést jelent, és a biztos jövő tulajdonképpen nem létezik. Ez az állapot a Bizalom Nagy Iskolája egy kérdőjelekkel benőtt, sűrű erdőben. Az Istenhez fűzött szeretetemen kívül, megerősít engem a magyar nép, nyelv, kultúra és történelem iránt tanúsított szeretetem is. Az Úr akarata az volt, hogy idejöjtek, és ezért hiszem, hogy a feltett kérdésekre Isten válaszát majd közösen megtaláljuk.

Jakubrafael testvér



Il mistero della Pasqua

Il mistero pasquale é il centro e fondamento della fede e del culto cristiano. La morte e risurrezione di Gesù costituiscono la nuova via di accesso al Padre, alla vita eterna. Per mezzo di Cristo risorto ogni uomo ha la possibilità di gustare la misericordia, l'amore, la bontà di Dio. Ogni uomo può iniziare un cammino nuovo, una vita nuova con Lui.

Ma da dove proviene la festa di Pasqua?

La pasqua nell'Antico Testamento

L'Antico Testamento contiene diverse testimonianze al riguardo. Il testo fondamentale é Es 12,1-13,16. Questo testo é molto complesso ed é la fusione di varie tradizioni molto antiche. Ci narra la lotta di Jahwé per la liberazione del suo popolo dalla schiavitù dell'Egitto per condurlo su ali di aquila all'incontro del Sinai e all'alleanza (Es 19,1-24,11).

La festa come é conosciuta al tempo del Nuovo Testamento, risulta composta da due elementi di origine diversa che si sono sviluppati insieme sino a comporre una unità: il rito di pesah e la settimana dei massot o degli azzimi.

Ambedue le celebrazioni si festeggiavano all'inizio di primavera ed erano proprie di ambienti culturali diversi.

Il rito di pesah ha origini antichissime. Risale alla celebrazione familiare con la quale i pastori solennizzavano l'inizio del nuovo anno nel mese di Abib (poi sarà Nisan), nella notte che precedeva la partenza per i pascoli estivi: al chiaro di luna piena si immolavano i primi nati del gregge, il cui sangue veniva usato a scopo apotropaico e propiziatorio per proteggere i pastori e il gregge dalle influenze demoniache e assicurare la fecondità del gregge. La carne veniva consumata in un pasto culturale che aveva lo scopo di rinsaldare i vincoli familiari e tribali.

Forse questa era la festa che gli Ebrei seminomadi in Egitto volevano celebrare in onore del Dio dei loro padri Jahwe in Es 3,18.

Le circostanze che accompagnarono il rito prima dell'esodo, descritte in Es 12 fecero sí che a questi riti restó affidato il ricordo di quel fondamentale avvenimento salvifico. La festa fu storicizzata, e con essa tutti gli elementi che la costituivano. Perfino il nome pesah, che inizialmente si riferiva ad un saltare sacro, fu implicato in questo processo rifondativo: esso venne a significare che Jahwé „ha saltato oltre” le case degli Israeliti, risparmiandole (Es 12,13).

Il sangue con cui venivano segnati gli stipiti ed il frontone delle porte o i paletti delle tende fu riferito al fatto che Jahwé risparmió gli Israeliti quando colpí gli Egiziani (Es 12,27a).

Le erbe amare che una volta condivano il pasto notturno dei nomadi, ricordano ormai l'amarezza della schiavitù egiziana, e i pani senza lievito fanno pensare al pane della miseria dell'Egitto (Dt 16,3) e alla fretta con cui gli Israeliti partirono senza avere il tempo di far lievitare il pane (Es 12,39; 13,3-8).

La festa é celebrata in primavera, perché all'inizio di quella stagione Israele uscí dall'Egitto, ed é festa notturna, perché l'esodo ebbe luogo in una notte rischiarata dalla luna piena (Dt 16,1).

Massot invece é una festa primaverile propria di un ambiente agricolo, propria di Canaan. La festa celebrava l'inizio solenne della mietitura, considerata sacra. Tipico era l'offerta del primo covone nel santuario ed il mangiare per una settimana pane azzimo del nuovo raccolto di orzo.

Anche questo rito aveva uno scopo apotropaico e di propiziazione, subito dopo l'occupazione della terra, e forse proprio in connessione con essa, fu storicizzato e posto in relazione con l'esodo (cfr. Gs 5,10-12).

Queste due feste primaverili si svilupparono paralelamente e poi confluirono insieme con la centralizzazione deuteronomistica del culto.

Non conosciamo la data di questa fusione. Le fonti antiche distinguono le due feste, pasqua e azzimi, mentre al tempo dell'esilio babilonese (VI. secolo K.e.) e subito dopo attestano la fusione (Ez 4,21; 2Cr 30).

Nel periodo post esilico si usarono i termini pesah e massot senza distinzione per una unica celebrazione.

In 2Cr 30 la stessa festa é chiamata sia pasqua sia azzimi. Cosí all'epoca del Novo Testamento pasqua e azzimi hanno il valore di un'unica istituzione culturale che viene indicata ora con un nome, ora con l'altro.

Sul modo con cui si celebrava la Pasqua si possono distinguere tre periodi e tre tipi di celebrazione.

La celebrazione familiare domestica dei primi secoli descritta in Es 12-13; poi con la centralizzazione deuteronomistica del culto fu trasferita nel tempio di Gerusalemme divenendo festa del popolo a carattere nazionale. Nel periodo post-esilico si operó la sintesi tra le due forme precedenti: l'agnello continuava ad essere immolato nel tempio, mentre la cena tornó ad essere consumata nella cerchia domestica.

Quest'ultima, é la Pasqua che esiteva al tempo di Gesù. Era la festa piú importante, ed al ricordo degli eventi salvifici del passato si riaccendevano ogni anno le speranze che illuminavano il presente ed il futuro.

In occasione di una di queste pasque Gesù celebró la sua pasqua.

La celebrazione della Pasqua.

Il contenuto ed il significato della celebrazione pasquale e di tutti i suoi elementi rituali é riassunto in Es 12,14: „Questo giorno sarà per voi un memoriale; lo celebrerete come festa del Signore: di generazione in generazione lo celebrerete come un rito perenne.”

Si coglie un parallelismo tra festa e memoriale, si equivalgono e si incontrano nella benedizione sulla prima coppa che introduce il giorno di sabato: „Benedetto sei tu, Signore nostro Dio, re del mondo che hai dato al tuo poolo Israele giorni di festa per la gioia e per il memoriale”.

La sera di Pasqua la benedizioine di apertura dice: „Benedetto sei tu Signore ... che ci hai eletti tra tutti i popoli ... tu che ci hai dato nel tuo amore momenti di gioia, feste e temoi destinati alla letizia, cosí anche questa festta degli azzimi, festa della nostra liberazione, perché sia sacra

adunanza festiva in memoriale dell'uscita dall'Egitto” (*Haggadáh di Pesach*, a cura di E. Belgrado, Firenze 2001, 21-22).

Tutti gli elementi della festa hannofunzione di memoriale:il pane azzimo, l'agnello le erbe amare, l'ora notturna (secondo Es 12,42 Israele veglia per il Signore perché il Signore, ricordandosi di Israele, nella prima notte pasquale ha vegliato, e secondo i rabbini continua a vegliare per i suoi in ogni notte pasquale del presente e del futuro). Perfino l'abbigliamento e l'atteggiamento del viandante sono memoriale dell'esodo e del dono della libertà.

Lo scopo é conservare i benedici del Signore, richiamarli continuamente alla memoria e in questo modo rinnovarli ed attualizzarli nella coscienza degli israeliti. ma non solo Israele, ma soprattutto il Signore in presenza del memorialesi ricorda del suo popolo, e ricordandosi si rende presente ed attaulizza la sua salvezza.

Nella liturgia pasquale la benedizione sulla terza coppa di vino recita: Dio nostro e Dio dei nostri padri, si faccia strada, venga, arrivi, si presenti, sia gradito, sentito, ricercato, ricordato dinanzi a te il memoriale di tutto il tuo popolo Israele, per salvezza, grazia, benignitá, pietá vita e pace in questo giorno di festa (*Haggadáh di Pesach*, 85).

Il ricordo che sta alla base della celebrazione pasquale considera l'annuncio dell'azione salvifica pasquale: „Quando poi sarete entrati nella terra che il Signore vi darà, come ha promesso, osserverete questo rito. ²⁶Quando i vostri figli vi chiederanno: «Che significato ha per voi questo rito?», ²⁷voi direte loro: «È il sacrificio della Pasqua per il Signore, il quale è passato oltre le case degli Israeliti in Egitto, quando colpí l'Egitto e salvò le nostre case” (Es 12,25-27)

Lo stesso vale per gli azzimi: „In quel giorno tu spiegherai a tuo figlio: «È a causa di quanto ha fatto il Signore per me, quando sono uscito dall'Egitto” (Es 13,8).

Il nucleo della catechesi consiste nell'interpretazione storico-salvifica di questi elementi come risulta da una prescrizione di R. Gamaliel (Hag-

gadáh 57-58) „Chiunque a Pasqua non parla di queste tre cose, non ha adempiuto il suo dovere: della Pasqua, degli azzimi e delle erbe mare”. Della Pasqua perché Dio ha protetto, risaparmiandole, le case dei nostri padri in Egitto; degli azzimi, perché essi furono liberati; delle erbe amare, perché gli egiziani amareggiarono la vita dei nostri padri in Egitto.

Nel corso la festa si é arricchita di vari elementi. La celebrazione di Giosué 5,10-12, oltre a ricordare l'uscita dall'Egitto celebra l'ingresso nella terra promessa e la sua presa di possesso. La seconda pasqua si conclude con l'istituzione del culto e l'erezione del santuario (Nm 9,1-14); quella narrata in 2 Cronache 30,1-27 corona la riforma del re Ezechia ed il suo tentativo di riunificazione con il regno del Nord. In 2 Cronache 35,1-19 il rinnovamento dell'allenaza dopo il ritrovamento della Legge; quella di Esdra 6,19-22 celebra il ritorno dall'esilio babilonese, la ripresa del culto nel tempio e la ricostruzione del popolo.

Il ricordo e l'annuncio diventano spontaneamente glorificazione che si manidófesta in canti di lode. Vegno recitati i canti dello hallel 113-118.136 che furono introdotti nella celebrazione già nel II. secolo a. C. Ad essi si riferisce Matteo 26,30.

La pasqua nel Nuovo Testamento.

La celebrazione della Pasqua assume una posizione centrale nella vita del popolo di Dio. L'importanza che ebbe nella riflessione veterotestamentaria e giudaica e soprattutto la circostanza, certo non casuale, che la morte e risurrezione di Gesù, si verificarono in coincidenza di una pasqua, hanno reso la festa pasquale come lo schema interpretativo della salvezza di Dio. L'intervento salvifico di Dio si é compiuto nella pienezza dei tempi in Gesù di Nazaret; questi poi l'ha affidato alla sua chiesa perché lo perpetuasse nei secoli.

Gli autori del Nuovo Testamento, che sono gli annunciatori di Cristo risorto, sono impregnati della spiritualità dell'Antico Testamento. Dalla

Pasqua di Cristo rileggono tutte le Sante Scritture.

Per San Paolo l'evento compiuto da Dio in Gesù é un evento pasquale: in occasione della Pasqua di Cristo é stato immolato come agnello pasquale, anzi ormai é lui l'agnello pasquale dei cristiani (1Cor 5,7); e in coincidenza con la festa degli azzimi, risorgendo, si é offerto al Padre come primizia (1Cor 15,20-23) in sostituzione dei covoni di primizie che venivano offerti al tempio di Gerusalemme nello stesso giorno.

Cosí, come alla liberazione pasquale dell'AT subentra la redenzione di Cristo e al sacrificio dell'agnello il sacrificio di Cristo, alla liturgia della Pasqua succede la liturgia eucaristica.

La celebrazione eucaristica descritta in 1Cor 11,23-26, che Paolo ha ricevuto dalla comunità di Antiochia e ha trasmesso ai Corinti con il suo schema di annuncio, anamnesi, pasto sacrificale, attesa escatologica, assume e prolunga la struttura della liturgia pasquale dell'AT. Alla tematica pasquale appartiene anche la tipologia dell'Esodo, nel quale ha un ruolo fondamentale Mosé. Ora nella stessa lettera (1Cor 10,1-5) é presente una esplicita teologia dell'esodo, in quanto la liberazione operata da Cristo é presentata nel suo aspetto sacramentale ed ecclesiologico come il passaggio del mare dei Giunchi.

Degno di nota é il fatto che gran parte dei termini soteriologici usati da Paolo (salvare, liberare ...) si rifanno alla terminologia della pasqua-esodo.

Nei vangeli sinotti l'intera attività di Gesù é orientata verso l'unica pasqua, quella sua morte, méta e compimento di tutta la sua vicenda e dell'intera storia salvifica. In essi l'ultima cena, nella cui cornice fu istituita l'eucaristia quale culto centrale della nuova comunità, appare come una vera cena pasquale. Cronologicamente, dal punto di vista teologico l'ultima cena, celebrata la notte precedente la liberazione nel sangue di Cristo, é nel segno della pasqua e costituisce il memoriale della nuova pasqua.

Nel vangelo di Matteo e negli Atti degli apostoli é chiara la tipologia dell'esodo, in quanto Gesù é presentato come il nuovo Mosé (At 3,22) datore della legge nuova, capo e liberatore del nuovo popolo di Dio (At 7,35).

Nella lettera agli Ebrei, l'autore approfondisce il significato teologico dell'opera di Cristo richiamandosi al sacrificio dell'alleanza sul Sinai. Per questo si avvale del confronto con il sacrificio dello *yom kippur*, ma ricorre anche alla tipologia della pasqua. Gesù non é soltanto il sommo sacerdote, ma in quanto mediatore della nuova alleanza, guida alla gloria e alla salvezza, é anche il nuovo Mosé che conduce il nuovo Israele al riposo, al servizio del Dio vivente e alla Sion degli ultimi tempi.

il suo sangue non é solo quello dell'espiazione e dell'alleanza, ma é anche quello della pasqua: realizza la liberazione ed é paragonato al sangue di Abele, il giusto.

Nella 1a lettera di Pietro Gesù viene presentato come „l'agnello senza difetto e senza macchia” dal cui sangue i cristiani sono liberati (1,18-19). Questa immagine pasquale acquista tanto piú valore in quanto forma e contenuto della lettera fanno pensare ad una liturgia pasquale, se non addirittura battesimale, con inni battesimali, parentesi ai neofiti, elementi della professione di fede.

Sviluppata é la tipologia della pasqua dell'esodo: in quanto stranieri i cristiani, come già gli Israeliti, sono liberati dalla schiavitú mediante il sangue dell'agnello; cinti i fianchi e dopo aver depresso ogni impuritá anch'essi passano dalle tenebre alla splendida luce di Dio; anch'essi si sono convertiti dall'idolatria per divenire sacerdozio regale e popolo eletto. Immagini e concetti, tutti provenienti dal vocabolario della salvezza pasquale.

Un passo ulteriore sulla pasqualizzazione della vicenda di Gesù la troviamo in Giovanni. Giovanni ci presenta tre pasque vissute da Gesù. La

prima si distingue per la purificazione del tempio con l'annuncio del santuario definitivo che sarà il corpo risuscitato di Cristo (2,14-22), ed il colloquio con Nicodemo sul battesimo come bagno di rinascita nello Spirito (3,1-21). Nel quadro della seconda pasqua troviamo la moltiplicazione dei pani ed il discorso eucaristico ad essa collegato (6,1-71). La terza é quella della morte, l'ora di Gesù. Come per i sinottici, anche per Giovanni Gesù volle consapevolmente e deliberatamente morire in occasione della pasqua e per questo rimandó ripetutamente la sua cattura (11,54.57).

Giovanni attribuisce un valore teologico a questa coincidenza: la morte di Gesù non é solo pasqua-passaggio da questo mondo al padre. Gesù é il vero agnello che muore sulla croce alla stessa ora in cui nel vicino tempio vengono immolati gli agnelli ai quali non doveva essere spezzato alcun osso.

Con questa prospettiva hanno carattere pasquale anche le espressioni sacramentali di Giovanni. I discorsi sul battesimo e l'eucarestia, sono collegati ad una pasqua giudaica, e in una pasqua, dall'agnello pasquale della nuova alleanza morto in croce sgorgano sangue ed acqua, allusione al battesimo e all'eucarestia.

Il significato teologico dell'evento salvifico del NT viene illustrato da Giovanni con tipologia della pasqua dell'esodo. Tutto viene ricapitolato nella persona e nell'opera di Gesù: agnello pasquale che procura la salvezza, segno salvifico innalzato sulla croce, unico mediatore, manna e acqua vivificante, luce, vita, via e veritá, é il bene completo del nuovo esodo.

Tutta la scena dell'Apocalisse é dominata da Cristo, il crocifisso risorto, in figura di agnello. L'agnello costituisce il centro della liturgia celeste che rispecchia la liturgia eucaristica nelle comunitá cristiane dell'Asia Minore. Il carattere pasquale dell'Agnello e della liturgia é confermato dalla tipologia dell'esodo che sta alla base dell'Apocalisse: i mali della fine dei tempi ripetono le piaghe dell'Egitto. La chiesa, nuovo popolo delle dodici tribú, attraversa il mare cantando il cantico di Mosé servo di Dio ed il

cantico dell'Agnello, e viene condotta da Dio su ali di aquila nel deserto per giugere alla Gerusalemme celeste.

Concludendo si può affermare che il Nuovo Testamento considera l'opera salvifica di Gesù come un evento pasquale. La liturgia che prolunga ed attualizza questo evento compiuto una volta per sempre ha carattere pasquale. Tanto l'evento salvifico, quanto il culto cristiano che lo attualizza sono spiegati tipologicamente ricorrendo alla interpretazione tipologica degli eventi legati alla pasqua dell'esodo (N. Füglistner, *Il significato salvifico della Pasqua*, 1976, 21-22).

a cura di fra Sergio Tellan



NAGYHÉT ÉS HÚSVÉT KÍVÜL ÉS BELÜL

A tavalyi évben, nagyböjten jelent meg újságunkban Nagyböjt kívül és belül címmel beszélgetés Füzes Ádámmal az Esztergomi Hittudományi Főiskola levelező tagozatának liturgikatanárával. Ezúttal a Húsvétről, a készülétről és az ünnepéről kérdezte őt Gátas Judit, hogy könnyebben válaszolhassunk az Úr hívására ebben a kegyelmi időszakban.

Megjelent a Magyar Kurírban, 2018-ban.

1. Milyen liturgikus színek jellemzik a nagyhetet s a húsvétot?

A nagyhéten a liturgikus színek – mint minden a sekrestyében és a templomi raktárakban – megmozdulnak, és legalább három kerül elő: a bűnbánati lila szín hétfőtől szerdáig, a vörös a szenvedés vasárnapján (virágvasárnap) és nagypénteken, a fehér nagycsütörtök miséiben és a feltámadást ünneplő húsvéti misékben.

2. Miért nagyhétnek hívjuk a húsvétot megelőző, virágvasárnapkal kezdődő hetet? Honnan ered a magyar elnevezése?

Már a IV. században nevezik görögül és latinul is ezt a hetet nagynak, innen ered a ma használt magyar neve is, régen azonban helyenként hívták sanyarúhétnek és vizeshétnek is, a böjtre utalva.

3. Pontosan meddig tart a nagyhét, s mikor kezdődik a húsvét?

A nagyhét virágvasárnaptól nagyszombat délutánig tart. Nagyszombat estéje már húsvét előestéje.

4. Melyik napon lehetett az utolsó vacsora, szerdán vagy csütörtökön? S melyik szertartással emlékezünk meg róla?

Erről megoszlik a biblikus szakemberek véleménye. A keresztény liturgia a IV. századtól dokumentáltan nagycsütörtök este, az utolsó vacsora szentmiséjével emlékezik meg erről, valamint az Egyház alapításáról.



5. Lehet-e tudni, hogy elfogatása után Jézus mennyi ideig volt fogóságban?

Ezekről a napokról szinte óránkénti beosztásban tudósítanak az evangéliumok szenvedéstörténete, passiói. Így lehet tudni Jézus útját, amely a nagypéntekre virradó éjjeli elfogatásától a délutáni kereszthaláláig tartott.

Az idei húsvétot és a nagy szent háromnapot nem tudjuk templomunkban ünnepelni. Ezért ebben a számban igyekeztünk az elmúlt húsvétek képeiből válogatni, hogy így segítsük, legalább gondolatban, felidézni a templomot és a szép szertartásokat.



6. Nagycsütörtökön miért viszik el az Oltáriszentséget a templomból? S hova viszik az Eucharisziát?

Az utolsó vacsora miséjében már drámai elemek is vannak: eltűnnek a harangok és a hangszeres ének kíséret, az evangélium után lábmosást végzünk tizenkét emberen. A dramatizálás folytatódik, az Oltáriszentségben az apostolokkal együtt kikísérjük Jézust a városból, ki a templom szentélyéből, és elhelyezzük egy külső őrzési helyre. Jézusnak a városon kívül, számkivetve kellett szenvednie és meghalnia, amint a városon kívül kellett korábban megszületnie is.



7. Csak csütörtökön este kell virrasztani, vagy pénteken is?

A latin liturgiában a virrasztás nagycsütörtök este történik, a szertartás végén, vagy az este folyamán még ott maradunk Jézussal az Olajfák-hegyén, vagyis az Eucharisztia ideiglenes őrzési helyénél, és az elhagyatottságon és az Atyának való igent mondáson elmélkedünk, például a búcsúbeszéd szavaival.

8. Miért csak püspök mutathat be krizmaszentelési misét nagycsütörtökön reggel?

A krizmaszentelési mise az egész egyházmegye ünnepe, amelyen a megyéspüspök maga köré gyűjti a papságát, és mielőtt a hívekkel a plébániákon megünnepelnék a Szent Háromnapot (nagycsütörtök, nagypéntek és húsvét vasárnapja), együtt emlékeznek meg az Egyház születéséről. Az Egyház adja a szentségeket, és ezen a misén „készíti” el a püspök több szentség anyagául vagy segítő jelül a három szent olajat, köztük a krizmát.

9. Mi a krizma, s mit jelképez?

A krizma növényi olaj (olíva- vagy rózsaoilaj) és balzsam keveréke. A Szentlélek kenete, ahogyan az illat bejár mindent, úgy jut el a Szentlélek is mindenhová.



10. Van-e esti szentmise nagycsütörtökön?

Igen, az utolsó vacsora miséje.

11. Ferenc pápa rendelkezése alapján nagycsütörtökön, az utolsó vacsora miséjében nőknek is megmosható a lába. Hogyan lehetséges ez, hiszen az apostolok férfiak voltak?

Ferenc pápa már szolgálata kezdetén kilépett néhány merev keretből: nem kitüntetésként mosta meg bíborosok lábát, hanem elment börtönbe, és mindenféle ember lábát megmosta. 2016-ban minden papnak lehetőséget adott, hogy a közösség

változatosságát és egységét megjelenítse a tizenkét ember kiválasztásánál. Jézus tettét ezzel nem pontosan utánozzuk, hanem követjük őt. Ebben a követésben a Szentatya nem tartotta kizárólagosnak, hogy csak férfiak lábát lehessen megmosni. Egyébként az eucharishtiában is bizonyos elemeket megőrzünk, másokat nem (például a ruha, a testtartás, a kenyér formája, a bor fajtája mind mellékesek lettek).

12. Az Egyház húsvéti szentgyónásra (is) buzdít. Évente legalább hányszor kell gyónni?

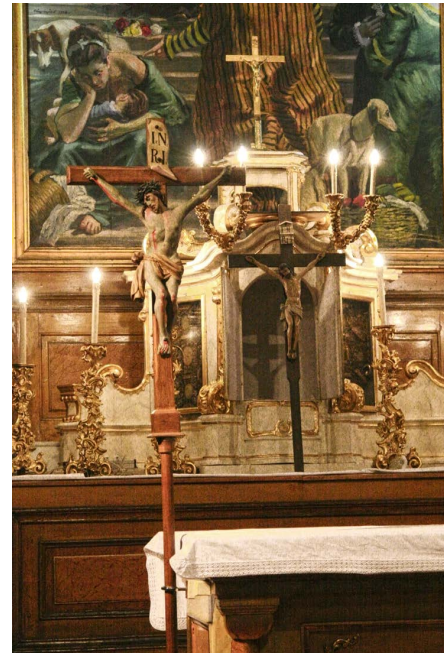
Évente egyszer, de a rendszeresség itt is meghálálja magát.

13. A húsvéti szentgyónást lehetőleg a nagyhéten kell végezni, vagy érvényes a jóval korábbi gyónás is?

Ilyen előírás, tanács nincs: nem nagyon érnek ilyenkor már rá a papok.

14. Van-e szentmise nagypénteken?

Nincs, a nagypénteki szertartást szokták régebben „csonkamisének” hívni, mert van igeliturgiája, szentáldozása, de nincs benne eucharisztikus imádság, a kereszt felmutatása áll e napon az úrfelmutatás helyén.

**15. Nagyszombaton van szentmise? Mi az aznapi szertartás neve?**

Ezen a napon egyáltalán nincs mise. Az Egyház hivatalos imádsága, a zsolozsma sok helyen ünnepélyesen hangzik fel. A szertartás a misekönyv szerint is a szentsír látogatása: megrendült elmélkedés Jézus Krisztus halála fölött.

16. Nagyszombaton ünnepeljük Jézus feltámadását? Húsvét vigíliája a nagyböjt része?

Húsvét vigíliája az átmenet ünnepe (pészah: átvonulás, átmenet). Nagyböjtben kezdjük, és húsvétba érkezőnk. Csodálatos éjszaka!

17. Krisztus feltámadása hogy jön ki „harmadnapra”? Ha pénteken feszítették őt keresztre, tényleg vasárnap a harmadik nap? Nem hétfőn kellene megünnepelnünk Urunk feltámadását?

A harmadik nap péntekhez képest a vasárnap.

18. De ha vasárnap, miért szombaton kezdődik a feltámadási szertartás?

A vasárnap a keleti - és időnként a liturgikus időszámítás szerint is -, már az este beálltával megkezdődik, így lehet már ünnepelni a húsvétot szombat este, sötétedés után.

19. Miért beszélünk az ünnepek – így a húsvét – vigíliájáról?

A vigília virrasztást jelent: este nem lezárjuk a napot vacsorával, esti imával és alvással, hanem az érkező ünnepet kezdjük imádságban várni. Ez a vigília azonban nem az ünnep előző estén való „letudását” jelenti, hanem megkezdését.

20. Nagyszombaton legkorábban mikor kezdődhet a húsvéti vigília? Hogyan lehetséges, hogy sok helyütt már világosban elkezdik a tűzszentelés szertartását, holott előesti szertartásnak kellene lennie, nem?

De. Az Egyház előírása világos: csak a sötétség beállta után lehet elkezdni, és még vasárnap hajnalban, a világosság érkezése előtt be kell fejeződnie. Sajnos Magyarországon pont az ötvenes évekre esett a húsvét éjszakájának világegyházi rehabilitációja, amikor itthon nem volt szabad este gyülekezni. A '90-es évektől lassan álltunk át az esti időre, de sokféle speciális lelkipásztori szükséghelyzet (amely nálunk az alapeset sokszor) ezt felülírhatja helyenként. Például két-három szertartást tartó pap az első általában délután tartja.



21. Ki énekelheti a húsvéti örömeiket, az Exultetet?

Pap, diakónus, vagy aki el tudja énekelni ezt a nem könnyű, közel negyedórás szólóéneket.

Kántorunk, Kovács Nándi éneklő az Exultetet

22. Miért olyan nagy a húsvéti gyertya jelentősége?

A feltámadást nehezebb dramatizálni, mint a passiót. A gyertya a világosság győzelmét hirdeti a sötét fölött, a feltámadását a halál fölött. Krisztus jelképe, aki győztesként tért vissza a halál országából.

23. Hány szentírási részt ír elő az Egyház – olvasmányt, szentleckét, evangéliumot – a feltámadási szertartásra? Ezekből hány s melyik kötelező? Hogy lehet, hogy nem minden templomban olvassák fel mindegyiket?

A vigília: virrasztás. A virrasztásban imádkozva, Istenre figyelve töltjük el az időt. Ezért van hét ószövetségi olvasmány a virrasztásra, majd egy szentlecke és egy evangélium az ünnepi misére. Az első hétből mind, vagy legalább három kötelező. Itt a kérdés a virrasztás: mennyire akar, tud az adott közösség időt szánni erre az éjszakából.



24. Mikor kell tartani a feltámadási körmenetet? Nem feltétlenül a feltámadási szertartás végén/után?

Nem, a körmenet teljesen tetszőleges, nem része a liturgiának: paraliturgia. Hazánkban azonban fontos volt, majd még fontosabb

lett a szocializmus alatt: hitvalló megmozdulás. Vannak helyek, ahol a húsvét vasárnapi nagymise kapcsán van körmenet.

25. Honnan ered a legnagyobb keresztény ünnep magyar elnevezése – húsvét? Van-e köze a húsvét szónak a húshoz?

Igen, mi a szent negyven napot a legérzékenyebb pontjáról nagybőjtnek hívjuk, a feltámadás ünnepét pedig fontos hasi örömünkről húsvétnak, a hús újbóli magunkhoz vételének nevezük.

26. Miért tartozik még egy húsvéti nap, húsvéthétfő is az ünnephez? Mi a különlegessége e napnak?

Húsvétnak – amint karácsonynak is – nyolcada van: nyolc napig megáll az idő és csak allelujázunk örömünkben. Ennek első napja ma is munkaszünet, a hétfő, de mindegyik nap érdemes misére mennünk.

27. Húsvéthétfőn is kötelező szentmisére menni?

Nem, ez már csak ünnep rangban van. De érdemes megélni, hogy még nincs vége, folytatódik a húsvét.

28. Szabad-e a hívőnek is tojásokat festenie, tojást, csokinyulat ajándékozni, locsolkodnia?

Igen, ezek szép szokások, érdemes ápolni, illetve szeretettel megtölteni őket.

29. Hogy jön a tojás a képbe? Hát a nyúl?

Miért, nem a nyúl tojja a tojást? ☺ Komolyra fordítva a szót, a húsvét az északi féltekén a tavasszal esik egybe, és ezért sokféle termékenységi szokás is kapcsolódik hozzá. Egyesek szerint ezért kerül az életet jelképező tojás és a szaporaságáról híres nyúl a húsvét polgári díszletébe.

30. Miért locsolkodunk húsvétkor?

A húsvéti locsolásnak is van termékenységi olvasata: a friss hideg víz életre serkenti a természetet és a lányokat, de figyelmeztet a húsvét éjjelén kapott új életre is, amelyet a keresztség vizében kaptak a katekumenek, de minden résztvevőt is meghintettek vele.

**Tíz éve...****Budai Kapucinus**

DOBSZAY LÁSZLÓ:

**A FELVILÁGLÓ FÉNY ÜZENETE
EXSULTET - A HÚSVÉTI ÖRÖMÉNEK**

Az Exsultet a nagyszombati liturgiában a húsvéti gyertyát megszentelő és felajánló örömeinek. Az esti istentisztelet az öskeresztény korban rendszeresen a fények ünnepi meggyújtásával kezdődött: a ránk törő homályban felvilágító fény a liturgia erejével a világ sötétségében fényt adó Krisztust jelképezi. Ha ez a lucernárium fontos része volt a napi vesperásnak, méltó volt, hogy liturgikusan még ünnepélyesebb és teológiailag még kifejtettebb módon indítsa a legszentebb éjszakának, húsvét vigíliájának megünneplését.

A húsvéti gyertya az öskeresztény századokban még valóban a templom legkiemelkedőbb fényjele volt. Nemcsak azért, mert nem nyomták el világosságát a villanykörték, hanem méreteivel is uralkodott a templomtérben: az emeletnyi magas állványon álló, ölnyi vastagságú szövetség (inkább fáklya, mint gyertya) hatalmas tűzcsóvája ahhoz a tűzoszlophoz hasonlított, mely Izraelt átvezette a Vörös-tengeren.

A megáldását és meggyújtását végző diakonusnak talán egész éven át legmagasztosabb feladata volt elzengeni ennek a gyertyának a dicséretét, konsekrálni a gyertyát, és ezzel megkezdeni a húsvéti vigília ünneplését. Szent izgalom fogja el a diakonust a feladat előtt: a hívőkhöz fordul, s imádságos segítséget kér tőlük:

Most kérlek azért, kedves testvérek, titeket, kik e szent fény csodálatos világánál körülöttem álltok: a mindenható Istennek irgalmát velem együtt kérjétek, hogy Ő, ki engem, bár nem vagyok rá érdemes, levitáinak sorába

kegyesen meghívott, fényének ragyogásával töltsön el, s e Gyertyának dicsérő énekét vigye végbe ajkam által!

Az *Exsultet*, a húsvéti örömeinek őskeresztény lelkesítést árasztó csodálatos szövegéről már sokan írtak, most annak csak néhány motívumát igyekszünk kiemelni. Kérem, az olvasó imádkozza el ismét és ismét az *Exsultet* szövegét, mert ami itt következik, csak gyenge kísérlet a közéletre. A lényeg ugyanis nem a szövegmagyarázat, hanem az a szöveg, amelyet az egyház énekel.

Szent éjszaka

Az ének nemcsak a gyertyának, hanem az éjszakának a dicséretét is hirdeti. Ennek a misztikus éjszakának kettős arculata van: a sötétség erőinek rettenetes erejét mutatja, s ugyanakkor látszólag szelíden és elrejtetten felragyog benne az a fény, amely győz a sötétség erői fölött.



Ezen az éjszakán a fáraó tobzódik, Izrael száraz lábbal kel át a Vörös-tengeren. Pusztító angyal jár Egyiptom földjén, s a leölt Barány vére árán menekülnek meg a kiválasztottak. Elégedetten alszik Kaifás és Pilátus: művük bevégezve, a Nyugalom napja után most már az ő

nyugalmukat sem háborgatja a megfeszített Messiás. És ezen az éjszakán széttörve a halál bilincseit, Krisztus az alvilágból mint győztes tért vissza. A Krisztus-hívők a világ sötétségének közepette élnek, de ugyanez az éjszaka a Krisztus-hívőket a világ tévelygéseitől és a bűnök homályától elválasztván a kegyelemnek átadja, s a szentségbe kapcsolja őket. Ez mindenkivel megtörtént, amikor a keresztségben Krisztus halálába eltemetkezve vele együtt feltámadt, s mindenkivel megtörténik ezen az éjszakán, amikor a keresz-

ségi kegyelem megújul benne. Éppen ezért ez az éjszaka fénylik, mint a nappal, s az éj világosság lesz majd nekem, mely gyönyörűséget áraszt!

A keresztség éjszakája

Mert mit ért volna nekünk megszületnünk, ha a megváltás nem ér el minket! A keresztség éjszakájában a megváltás misztériuma működik. Ezért hallhatjuk, hogy *ebből az éjszakából megszentelő erő árad, mely elűzi a bűnöket, lemossa a vétkeket, a bukottnak az ártatlanságot, s a szomorkodónak a vidámságot visszaadja, a gyűlölséget távol űzi, egyetértést közvetít, s a hatalmakat meghajlásra készíti.* A keresztség egy olyan új élet kezdete, mely egyben a keresztény

erények győzelmét hozza a rajtunk kívül és szívünkön belül egyaránt működő sötét hatalmak fölött. A keresztségben azonban nemcsak az egyes ember megszentelődését, hanem az egész emberi nem szabadságát is ünnepeljük, azt hogy Isten atyai jósága így lehajlik hozzánk: *hogy kiváltsa a szolgát, kiszolgáltatta saját Fiát érte.* A megváltás és a keresztség éjszakáját együtt, egymásban ünnepeljük. Ezt jobban megérzi az egyszerű hívő is, ha templomainkban és szokásainkban egy jobb kor majd helyreállítja a keresztkút becsületét.



A feltámadás éjszakája

Az ősegyház még egységben látja és ünnepli a húsvéti misztérium egészét. Ahogy nagypéntek a feltámadásnak, úgy húsvét a megváltó halálnak is ünnepe. *Hogy kiváltsd a szolgát, kiszolgáltattad saját Fiadat érte! Ó Ádámnak valóban szükséges vétke, mert Krisztus halála lett eltörlője annak.* S mivel ez beata passio, boldogságszerző szenvedés (ahogy a római mise-

kánon mondja), azért ebben a halálban benne rejlik az élet. A feltámadás mintegy a halál burkából pattan ki. *Szétörve a halál bilincset, Krisztus az alvilágból mint győztes tért vissza... Ó valóban boldog éjszaka, mely csak maga volt méltó tudni az időt és az órát, melyben Krisztus az alvilágból feltámadt!*

A gyertya dicsérete

A húsvéti gyertya nemcsak világosság a templomban, mely *legyőzi az éjnek árnyát*, s nemcsak a Krisztusból áradó világosság (lumen Christi) jelképe, hanem az egyház esteli áldozata, melyet az egyház *Isten nevének tiszteletére megszentel*. Jó illatú áldozat ez, melyet *szolgáinak keze által Istennek ajánl a szentséges egyház*. Árnyékszerűen, de valami olyasmi történik itt, mint a misében: ahogy ott a kenyér és bor színében önmagát ajánlja fel az ember, úgy ajánlja fel most húsvéti lelkületét (és nagybőjti erőfeszítéseit) ebben a gyertyában. Ahogy ez az egyéni felajánlás csak az egyház közösségében érvényes, úgy ezt a fény- és illatáldozatot a szentséges egyház nyújtja Istennek. Ahogy a kenyeret és bort az Isten által megbízott és felszentelt szolgáló papság keze által ajánlja fel az egyház, úgy ennek a gyertyának felajánlását is az egyház és papjai szolgálata által teljesíti. Ahogy a kenyeret és bort Isten elfogadja, s benne önmagát nyújtja nekünk, úgy e gyertya is végül az ő viláosságát árasztja. Ahogy az átváltoztatott kenyér és bor Isten

és ember közösségét hozta létre, melyben élék már, de nem én, hanem Krisztus él bennem, úgy ennek a gyertyának is fogyhatatlan fényben kell megmaradnia, hogy fénylő lángját találja



égve a Hajnalcsillag, az a Hajnalcsillag (mely nem *ami*, hanem *aki*), *aki nem ismer alkonyt, hanem az alvilágból visszatérően derűs fényvel tündököl*.

A méhek dicsérete

Az Exsultet óitáliai változataiban egy hosszú szakasz szól a gyertyához szolgáló viaszt adó méhek dicséretéről. Ez az itáliai dicséző ének, mely *Vergilius*-idézetével a keresztény ókor csodálatos érettségét és egyetemeségét idézi, egy rövid utalás formájában a mi Exsultetünkben is megtalálható:

És azért ezen a kiváltságos éjszakán, ó szent Atyánk, fogadd el kérünk a dicséret ez égő esteli áldozatát tőlünk, melyet a méhek szorgosságával készített Gyertya ünnepi felajánlásával szolgáló keze által megad néked a szentséges Egyház... E láng hogyha sokfelé osztjuk is, meg nem fogyatkozik a szétszórtaság által, mert táplálja azt az olvadó viasz, melyet e drága lámpásnak anyagául a méhek királynője készített.

Világos, hogy a méhek királynője maga az egyház. Ahogy a sok szorgos méhecske munkájából az antik vélekedés szerint a méhkirálynő készíthető viaszt, úgy a keresztények szorgossága is csak úgy nyer értéket, ha királynőjük, az egyház mintegy beledolgozza munkájukat a maga felajánlásába, a maga gyertyájába. S egyes Exsultet-szövegek titkos tapintattal, szinte szemérmes tartózkodással még egy utalással gazdagítják a méh-hasonlatot. Az említett ókori vélekedések a méhkirálynőnek valamiféle szüzi termékenységet tulajdonítottak. Az egyház is ilyen szüzi termékenységgel szüli gyermekeit a keresztútából, éppen ezen az éjszakán. És ha a húsvéti gyertya az egyházzal egyesült Krisztus is, akkor a méhkirálynő: együtt a Szűz Mária, aki *szűzen fogant, szűzen szült és szűz maradt*.

A húsvéti örömben élő nép

A keresztény közösség nem az elején, hanem a végén áll a misztériumnak. Nem belőlünk jön létre az egyház, hanem mi jövünk létre - mint keresztények - az egyház tevékenységéből. Az egyház közössége a Vörös-



tengeren átjutottak közössége, a tűzoszlop által vezetetteké, a kegyelemnek átadottaké és a szentségbe bekapcsoltaké, a szolgaságból a Fiú által kiváltottaké, az önmagukat az egyház által Istennek átadottaké, azoké, akik lelkének ajtaján megszentelő jelként ott van az igazi Bárány vére. Ezek azok, akiknek ez az éjszaka *a vidámságot visszaadta*, s így a húsvét örömebe beléphettek. Az Exsultet vége a nagy üdvtörténeti összefüggésekről visszafordítja tekintetét a földön élő egyházra. S mivel tudja, hogy a tényleges húsvéti örömben (mely éppúgy más, mint a világ öröme, ahogy Krisztus is saját békéjét adja, nem úgy, ahogy a világ adja), azok maradnak benne, akik nem vágyakoznak vissza Egyiptom húsosfazekai mellé, akik nem vágyakoznak vissza *a világ tévelygéiseibe és a bűnök homályába*, hanem *benne maradnak a szentségben*, akik őrzik a Bárány vérenek jelét - ezért amikor az Exsultet vége azt kéri, hogy Isten tartsa meg háza népét, a papságot, a híveket, a pápát és püspököt, itt egybegyűlt közösségünket a húsvét örömeiben, akkor tulajdonképpen azt kéri, hogy tartsa meg a húsvét titkában, tartsa meg *szeretetének kedvezésében*.

A hamisítatlan kereszténység az, amit az egyház minden húsvétkor ebben a szent szövegben élénekel.

A doberdói Magyar Kápolna

Nem sokkal azután, hogy visszatért Olaszországba, a facebookon Andrea testvér néhány képet küldött. Először nem tudtuk, hol is készülhettek, mit ábrázolnak, de megkerestük, és kiderült, hogy a testvér egy magyar kápolna képét küldte el nekünk. Mi a története ennek a kápolnának? Ennek jártunk utána.



A szlovén-olasz határral párhuzamosan futó út mentén az olasz oldalon található egy kis falu: Visintini (szlovénul: Vižintini). A közigazgatásilag Doberdóhoz tartozó településnek magyar szempontból az az érdekessége, hogy itt található egy Magyar Kápolna.

Az első világháború során az Isonzó folyó völgyét uraló Doberdói-fennsík, illetve a Monte San Michele képezte frontszakaszon jelentős magyar csapatok harcoltak. A véres ütközetek áldozatait a front mögött kisebb ideiglenes temetőekben temették el, amelyek némelyikében kisebb kápolnát is emeltek.

A háborút követően az olasz hatóságok fokozatosan felszámolták az egykori front területén elszórtan fekvő kisebb haditemetőket. Az olasz elesettek maradványait a Redipugliai Katonai Temetőben (Sacratio) helyezték végső nyugalomra, az osztrák-magyar hadsereg hősi halottai pedig az ettől nem messze található foglianói Osztrák-Magyar Katonai Temetőbe kerültek.

A nevezetes Doberdó községhez tartozó Visintini település határában a háború során ideiglenes osztrák-magyar haditemető létesült. A magyar bakák már 1916 második felétől kezdve építettek



a környéken több hevenyészett imahelyet, amelyeket azonban a fokozódó tűzérési manőverek megsemmisítettek. 1918 januárjában, amikor a hadszíntérré látogató I. Károly megjelent a doberdói fennsíkon, személyesen intézkedett, hogy a közeli, több ezer magyar katona földi maradványait tartalmazó tömegsír mellett immáron teljesen hivatalosan létesüljön egy kegyeleti épület. A kápolna októberre szinte teljesen elkészült, már csak az oltárt kellett volna beépíteni és belső díszítéseket is terveztek hozzá, de erre és felszentelésére már nem kerülhetett sor a háború elvesztése és a monarchia felbomlása miatt. A befejezetlen épület magántulajdonba került, és közel 75 évig mezőgazdasági és állattenyésztési célokra, csürnek és istállónak használták a környék olasz és szlovén földművesei.

Az 1990-es években, a világháborús emlékhelyek iránt megélénkült magyar érdeklődés hatására, a győri és a goriziai Isonzó Baráti Kör ösztönzésére tervek születtek a kápolna helyrehozatalára. A kápolna tulajdoni viszonyainak rendezése, az anyagi források felkutatása hosszú éveken keresztül húzódott, s végül a Széchenyi Tudományos Társaság bekapcsolódásának köszönhetően valósulhatott meg.

2009. május 29-én ökumenikus szertartás keretében öt püspök (katolikus, evangélikus, református, görög katolikus) áldotta meg a felújított doberdói magyar kápolnát a Hősök Napja alkalmából. Az ünnepségen részt vevő Sólyom László személyében első alkalommal rótták le kegyeletét

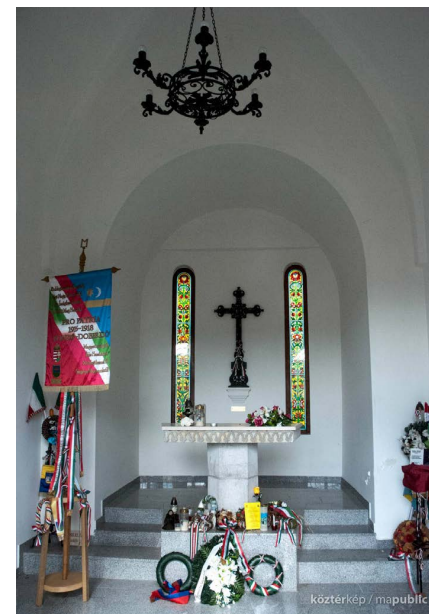
magyar államfő az Isonzo-front magyar halottai előtt. Az avatáson részt vett Szlovénia honvédelmi államtitkára is és több olasz politikus, sok más mellett a doberdói polgármester is.

A köztársasági elnök beszédében rámutatott: az első világháború idején épült kápolna tanúsítja, hogy az elesettek iránti tisztelet erkölcsi parancsa tovább él népeinkben, s egyben szép példája a civilek és a hivatalos szervek együttműködésének is.

Az egykoron katonai temetővel borított Vallone-völgyben ma kakukktojásként árválkodik, magánházakkal körbepítve ez a kis kápolna, mely a Doberdón küzdő vitéz magyar ezredek emlékét hirdette – és hirdeti ma is. A kis kegyhely egyfajta zarándokhellyé vált az évek során, megannyi piros-fehér-zöld trikolorral ékesítve.

A vele szemben elterülő mezők, melyek egykor több ezer elesett magyar honvéd végső nyughelyét jelentették, ma üresen állnak, tán az itt lakók nem is sejtik, hogy kertjük egykor temetőként funkcionált. A Magyar Kápolna mintegy 30-35 négyzetméteres belső terét négy színes vitrál díszíti, amelyek a négy érintett állami címert (magyar, osztrák, szlovén és olasz) ábrázolják.

„Ha arra jártok, hitbéli meggyőződésetekről függetlenül vigyetek ti is egy szál virágot és egy arasznyi nemzetiszínű szalagot, s pár pillanatra gondolatok a környéken meghalt katonák tízezreire. Elsősorban természetesen a mieinkre: a felvidékiekre, a dunántúliakra, a közép-magyarországiakra, a délvidékiekre, az alföldiekre, a bánágiakra, a székelyekre, a mezőségiekre, a bihariakra, de a Monarchia többi nemzetiségére is: osztrákokra, csehekre, szlovákokra, morvákra, délszlávokra, románokra,



svábokra, szászokra, lengyelekre, ruszinokra. És ne feledkezzünk meg az egykori ellenségéről sem: az ott elpusztult olasz bakák emléke is megérdemel egy főhajtást.” – írja egy visszaemlékező az interneten.

Köszönjük Andrea testvérnek, hogy felhívta a figyelmünket erre az olaszországi magyar emlékhelyre!

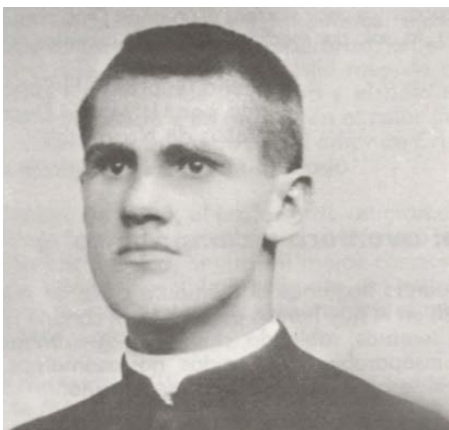
Internetes források alapján összeállította: KÁ

Szentek: Prágai Adalbert, Asztrik, Bonifác, Zoborhegyi Benedek, Zoerard-András, István király, Imre herceg, Gellért, Bőd, Beszteréd, Beneta, Günter, László, Skóciai Margit, Piroška, I. Dávid, Kálmán, Erzsébet, Prágai Ágnes, Kinga, Margit, Toulouse-i Lajos, Portugáliai Erzsébet, Hedvig, Kapisztrán János, Márk, István, Menyhért.
Boldogok: Sándor István, Sebestyén, Gizella, Pécsi Mór, Magyar Pál, Bánfi Buzád, Szádok és vértanútársai, Szalóme, Esztergomi Ózseb, Magyar Ilona, Magyar István, Szász Konrád, Gertrúd, Jolán, Erzsébet özvegy, Erzsébet szűz, Magyar István, Csák Móric, Eskandeli Máté, Magyar Antal ferences, Boldog Magyar Antal karmelita, Bátori László, Temesvári Pelbárt, IV. Károly király, Bogdánffy Szilárd, Batthyány László, Salkaházi Sára, Apor Vilmos, Romzsa Tódor, Scheffler János, Meszlényi Zoltán. **Tiszteletreméltóak:** Bálint Sándor, Bódi Mária Magdolna, Bogner Mária Margit, Brenner János, Chira Sándor, Csepelényi György, Endrédi Vendel, Györgypál Albert, Kaszap István, Kelemen Didák, Kucsera Ferenc, P. Marcell Marton Boldizsár, Márton Áron, Mester Margit Mária, Mindszenty József, Torma János, **Wech (Vándor) József**, Simon Mária Etelka, Orosz Péter Pál

VÁNDOR JÓZSEF

*Dorog, 1909. október 29. – †Santa Clara, 1979. október 8.

P. Vándor József SDB (*José Vándor Puchner atya*) szalézi szerzetespap, misszionárius. Wech József néven Dorogon született, Wech Sebestyén földműves és Puchner Mária gyermekeként. Középiskolai tanulmányait Esztergomban, a ferences szerzeteseknél kezdte. A szalézi renddel hittanára, a ferences Virágh Rajmund javaslatára ismerkedett meg.



1925 tavaszán került Péliföldszentkeresztre, s ekkortól a szalézi rendben folytatta tanulmányait. Mivel a honvágy nagyon kínozza, ezért többször hazaszökött, de szülei visszahozták. Először mérnök jövőt álmodott magának, de középiskolai tanulmányainak végén a szerzetesség mellett döntött, s belépett a szalézi rendbe. Mielőtt elkezdhetné volna a novíciátust, meggyöngült egészsége miatt előjárói orvosi tanácsra néhány hónapra a szülői házba küldték. Végül 1927-ben kezdte el a novíciátust, majd 1932-ben tett örökfogadalmat Péliföldszentkereszten. Ezt követően Torinóban teológiát tanult, ott szentelték pappá 1936. július 5-én, újmiséjét Dorogon tartotta július 12-én. Pappá szentelése után alig egy hónappal előjárói misszióba küldték Kubába, ahova 1936. szeptember 1-én indult el, és 16 napos hajóút után érkezett meg.

Nem sokkal később nevét Wechről Vándorra változtatta. Vegyük észre, hogy a beszélő „vándor” név milyen szépen fejezi ki, hogy hazájától távol, egy idegen kultúrában kell járnia, önként választott útját. Személyisége, lelkisége és lelkipásztori kreativitása mély benyomást tett Santa Clara egyházmegyére, ahová Vándor atya 1954. december 9-én érkezett azzal a cél-



l, hogy felépítse a „Rosa Pérez Velasco” Művészetek és Mesterségek Intézetét, és ellássa a **Kármelhegyi Boldogaszony templom** híveinek lelkipásztori gondozását.

1958-ban, a Santa Claráért vívott csata közben, amely különös jelentőséggel bírt a kubai forradalom számára, és amely 1959. január 1-én ért véget Castro győzelmével, ő az életét kockáztatta, hogy közvetítsen a

szembenálló felek között és gondoskodjon a fegyverszünet betartásáról. Hála neki, sokan menekültek meg a haláltól.

Miután az iskolát államosították, 1965-ben ugyanezen a helyen plébános lett, s haláláig itt szolgált.

A számos lelkipásztori és oktatási kezdeményezése miatt papi példaképként szolgált az új evangelizáció időszakában, ahogy ezt az egyház meghatározza. Élete során sokat szenvedett különböző betegségektől, mint például a tuberkulózis, a stroke, a hepatitis és az ízületi gyulladás, de mindezt panasz nélkül tűrte. A hívek a buzgó plébánost, a keresett gyónatott tisztelték benne, aki betegsége ellenére önzetlenül látogatta a többi beteget. Szalézi életét, amelyet nehéz körülmények között töltött, még tovább súlyosbította a hatvanas években az egyre növekvő egyházellenesség Kubában. Vándor atya a mai napig egy jel Kuba lakossága számára, ahol szentségének híre élő, különösen Santa Clara egyházmegyében.



Ő magyarként képes volt megérteni a kubai nép reményeit, félelmeit és elvárásait. Kuba számára Vándor atya „az igazság és a remény hírnöke”, a béke embere. Tudta, hogyan kell megőrizni a hit magját és a szalézi karizmát a nagy kihívások közepette, amelyekkel szembesült az egyház, tanúságot téve nagy hitéről és rendíthetetlen reményéről.

Utolsó éveit súlyos betegen töltötte, halála előtt három évig már csak kerekesszékekkel tudott közlekedni. Santa Clarában halt meg 1979-ben.

Vándor József tisztelete halála után folyamatos maradt. A kubai Santa Clara katolikusai számára október ma is Isten Szolgája Vándor József hónapja. Az El Carmen plébánia közössége továbbra is ápolja emlékét,



Vándor József sirja Santa Clarában

amely élénken él a helyiek szívében, és igyekszik átörökíteni azt a következő generációkra is.

Az egyházmegye vezetése, egyetértve a szalézi renddel, 2003. október 8-án kezdte meg életszentségének vizsgálatát. Ettől fogva megillette az Isten szolgája cím. A kubai Santa Clarában 2009. augusztus 10-én zárult le boldoggáavatási eljárásának egyházmegyei szakasza.

Pierluigi Cameroni, a szalézi rend egyetemes posztulátora 2014. január 16-án, adta át Vándor József életéről és erényeiről szóló úgynevezett Positiót a Szentek Ügyeinek Kongregációjának. Ettől kezdve Vándor József szalézit megilleti a Tiszteletreméltó cím. A 2016. február 18-án az Apostoli Szentszék mellett székelő Teológusok Bizottsága döntése szerint a Kubában tevékenykedő misszionárius életszentségének híre megalapozott. Bizonyítható, hogy élete során hősies fokon gyakorolta a keresztény erényeket. Földi maradványait (a szentté avatási eljárás szokásai alapján) 2016. augusztus 8-án exhumálták, a Santa Clara-i Carmen plébánia-templom osszáriumában helyezték el. A Szentek Ügyeinek Kongregációja által összeállított dekrétumot, amelyben elismerik hősies erényeit Ferenc pápa 2017. január 20-án jóváhagyta. Ezzel megnyílt az út rövid időn belüli boldoggá avatására.

Forrás: Wikipédia, www.szaléziak.hu



**52. Nemzetközi Eucharisztikus
Kongresszus - Budapest**
2020. szeptember 13-20.
„Minden forrásom belőled fakad.” (Zsolt 87,7)

Keresztény tanösvény

Böjte Csaba testvér videósorozata

A videósorozat szöveges változatának első tíz részét a karácsonyi, a második tíz részt a nagyböjti számunkban olvashatták. A következő tíz részben Böjte Csaba a Szentségekről fogalmazta meg gondolatait, hogy segítse a felkészülést a 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra. (A képeket a szerkesztők Déván készítették.)

I. SZENTSÉGEK

Nagy-nagy szeretettel köszöntöm a kedves testvéreket a dévai templomból.

Az elmúl 20 héten átélméltük a hiszekegyet, aztán Isten drága tízparancsolatát, a boldogságra vezető parancsolatokat, és most szeretnénk hosszasan átélmélni, hosszan járni azt az utat, amellyel Jézus Krisztus szeretne bennünket segíteni.

Isten nem csak feladatokat ad, nem csak zarándokútra hív, hanem ő maga is mellénk áll, segít, szentségei által lehajol hozzánk, támogat, vezet.

Igazából a hét szentség hét látható jel. Ahogy a katekizmus írja: a szentség egy látható jel, melyet Jézus Krisztus alapított, és kegyelmet közvetít. Isten nem karba tett kézzel nézi az ő gyermekeinek a vergődését, hanem mellénk áll. Megfogja a kezünket, segít, számíthatunk rá.

A keresztségben megnyílik az ég, és Isten otthont vesz a mi lelkünkben. Aztán ahogy növekedünk, jön az elsőáldozás, a szentáldozás, a zarándokok úti eledele. Az angyalok a mennyek országában nem áldoznak, de mi itt a földön részesülhetünk Krisztus szentségi jelenlétében, az oltáriszentségben.



Bűnbánat szentsége. Ezt is a gyermekeinknek megtanítjuk, a második, harmadikos gyerekek már tudják mi a jó és a rossz között a különbség. Segítünk nekik abban, hogy újból és újból lelküket tisztára mosva, szabadon, Isten gyermeki méltóságában éljenek. Bérmlás, a nagykorú keresztények szentsége. Bérmlni a püspök szokott, a Szentlélek hát ajándékával ajándékozza meg Isten az ő gyermekeit. Aztán a házasság szentsége. Lehetőség van arra, hogy a férfi elhagyja apját, anyját, feleségével tartson és ketten egy testté legyenek. Aztán ott van a betegek szentsége. Ha valaki beteg közületek, hívja az egyház papját, és ő imádkozik felettetek, egészséget, lelki, testi gyógyulást kér az Istentől. És végül ott van a papság szentsége, a hetedik, ami igazából a szolgálati papságot jelenti. Krisztus maga szeretne közénk jönni az ő szolgálatot teljesítő papjai által. Mind a hét ajándék Isten kedvessége. A kétezer éves egyház egyházatyái egyet értenek abban, hogy ezek a szentségek gazdagabbá, többé tesznek bennünket.

Nyolcadik szentségről is szoktunk beszélni, a találkozás, a közösség szentsége. Adja az Isten, hogy ezt az elmélkedést és a keresztény tanösvény többi lépcsőfokát is együtt, közösen tudjuk hosszan járni.

2. SZÖVETSÉG AZ ÉLŐ ISTENNEL

A keresztség szentségéről elmélkedünk ma. Igazából a keresztség szentsége által leszünk az Újszövetség népének tagjaivá. Jézus Krisztus nagy családjába a keresztség által születünk bele. Akit megkeresztelnek, anyánk az egyház azt tanítja, az Isten gyermeke lesz. Megnyílik az ég és teremtő Istenünk, a Szentháromság otthont vesz a lelkünkbe. Igazi nagy csoda: az ég és a föld összeér, amikor valakit megkeresztelnek. Én azt gondolom, hogy a földi születésünknél is fontosabb a keresztség. Bárki kérheti a keresztség szentségét, és arra, logikus, fel is kell készülni.

Három nagyon fontos részből áll ez a szentség. Elsősorban imádkozunk azért, hogy a megkeresztelt többet életében soha ne kövessen el bűnt, Isten gyermekének a szabadságában éljen.

Nagycsütörtökön megszenteli a püspök, a mi érsek atyánk Gyulafehérváron az olajat. Kis üvegecskében hozzák hozzánk, és ezzel a szentelt olajjal megkenjük a megkeresztelt gyerek homlokát. Azért imádkozunk, hogy a gonosz lélek cselvetéséből,



csábításából, szorításából mindig tudjon kiszabadulni, Isten gyermekeinek a szabadságában élhessen. Utána meg szoktuk vallani a hitünket, és megkérdezzük ilyenkor a keresztségi fogadalom keretein belül: Akarjátok, akarod, hogy ebben a hitben megkereszteljünk? És utána jön a vízzel való leöntés. A zsidó nép a pusztába vonulás előtt a Vörös tengeren keresztülment, a vízből született. Valamilyen módon belemegy és újjászületik. Persze a mai világban már nem szokták kérni az alámerítéssel való keresztelest. Leöntjük háromszor az Atya a Fiú és a Szentlélek nevében. És hisszük, hogy a keresztség szentségében az Isten valóban a gyermek, a felnőtt keresztény szívébe költözik.

És a harmadik nagyon fontos rész a krizmával való megkenés. Jézus Krisztus nem csak a mi példaképünk, hanem a mi legkedvesebb társunk. Valamilyen módon Krisztus képére, hasonlatosságára születik újjá a megkeresztelt ember. Krisztus-hordozó és Krisztus hatalmának is a hordozója. Ezért mondjuk azt, hogy pap, próféta és király mindenki, aki meg van kereszelve.

És persze utána jön, amikor fehér ruhába öltözik a gyermek, vagy leg-

alábbis egy fehér ingecskét adunk rá, és meggyújtjuk a húsvéti gyertyáról a keresztelest, és Krisztus világosságát vagy a megkeresztelt kezébe, vagy az ő édesapja, keresztapja kezébe szoktuk helyezni.

Adná az úr, hogy a keresztség szentsége mindannyiunk számára a lelki, testi újjászületést jelentsen!

3. A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉT FELNŐTTEK IS KÉRHETIK

A dévai templomból köszöntök mindenkit. Mint látják, hely van elég. 2020 szeptemberében Budapesten Eucharisztikus nagy találkozót tartanak. Igazából a keresztény tanösvény egyik kimondott, deklarált célja is az, hogy megszólítsuk azokat a testvéreinket, akik keresnek, akik talán meg sincsenek még kereszelve, elakadtak valahol az Isten felé vezető úton. Arra biztatnánk őket, hogy keressék meg a legközelebbi plébániát, plébánost, és jelezzék azt, hogy ők szeretnék az Istennel való viszonyukat rendezni, tisztázni.

Nem nehéz kereszténnyé lenni. A keresztség szentségével kezdődik. Az elmúlt héten átélméltük a keresztség szentségének a menetét. És ha valaki úgy dönt, hogy hosszan átélmélted akár velünk, akár nélkülünk, a Hiszekegyet, a Tízparancsolatot, akkor nagyjából tudja azt, hogy mi az, amit hiszünk, mi az, ami szerint szeretnénk élni, és akkor felnőtt fejjel is kérheti a keresztség szentségét. Nem szégyen akár idős korban is jelezni, hogy olyan világból jövök, ahol a szüleim elfelejtették, elmaradt. A Jóisten soha nem azt nézi, mi van mögöttünk, hanem azt, hogy mi van előttünk. Az árva gyerekeknek is azt szoktam mondogatni, hogy aki úgy biciklizik, hogy sokat néz hátra, nagyot fog esni. Előre kell nézni! Előtünk ott van a mennyek országa. Isten kitért karja mindannyiunkat hív, és szólít: Gyere, azt szeretném, hogy az én fiam, az én gyermekem légy!

És ha valaki úgy dönt, hogy szeretne megkeresztelkedni, és jelezte ezt az ő plébánosának, valószínűleg el fognak vele beszélgetni. Jelezheti azt, hogy ő azt szeretné, hogy ott Budapesten, az Eucharisztikus nagy találkozó keretén belül, ott részesüljön a keresztség szentségében. Az adatait összegezik, kiértékelik, és gondolom a bíboros úr meg tudja ezt szervez-

ni, hogy egy kis előkészítő után, Isten gyermeke lehessen. Én nagyon örvidenek, ha templomaink megtelnének jókedvű, vidám testvérekkel, kacagással, imádsággal, szeretettel. Ha Isten népe, a keresztény egyházak erőben, számban, jókedvben, derűben, felvirágoznának. Nem fáj, jó dolog kereszténynek lenni!

Számomra életem legnagyobb öröme, boldogsága, hogy Istent Menyeyi Atyámnak szólíthatom, hogy Jézus Krisztus kezét megfoghatom, hogy az ő tanítását, az evangéliumot, mint iránytűt használhatom a döntésekben, a nehézségekben, a gondokban. És nagyon-nagyon szeretném ezeket az értékeket, amik az én életemet beragyogják, megosztani veletek. Gyertek, merjete, akarjatek keresztények lenni!

4. A BŰNBÁNAT SZENTSÉGE: AZ ÚJRAKEZDÉS LEHETŐSÉGE



Köszöntöm a keresztény tanösvény zarándokait Déván a gyóntatószékből. A bűnbánat szentsége. A mi Urunk, Jézus Krisztus tudja, hogy mi lakik az emberek szívében. Tudja, hogy egy marék porból teremtet, és esendők vagyunk, botladozunk. Nem könnyű ez az élet, nem habos torta. De mellénk áll, és mint igazi jó Atya felkínálja számunkra a bűnbánat szentségét.

Igazából a szentgyónás öt fontos lépésből áll. Mindenekelőtt a lelkiismeretvizsgálat. Fontos az, hogy magunkba nézzünk, hogy elgondolkozzunk azon, hogy mit, hogy sikerült tenni. Ilyenkor az ember ne hazudjon magának. Fontos, hogy hibáinkkal, problémáinkkal, gondjainkkal őszintén szembenézzünk.

A lelkiismeretvizsgálat után jön a bűnbánat. Érezzük a súlyát annak, hogy egy-egy döntésünkkel, szavunkkal, cselekedetünkkel, magunknak, egymásnak, Istennek mennyi fájdalmat okoztunk. Bűnbánat nélkül nincs

bocsánat. Nem elég tudni azt, hogy ezt nem kellett volna megtegyük, a lelkünk mélyéből érezzük azt, hogy ez nagyon rossz volt.

A harmadik lépcsőfok, amikor megfogadjuk, hogy ezt többet nem követjük el. Megteszünk mindent, erősen megfogadjuk, hogy még egyszer ne essünk el, ne kerüljünk a bűn hálójába. A bűnbánat Isten drága ajándéka, az erős fogadás az én döntésem. Úgy döntöttem, hogy elkerülöm a bűnt.

És utána jönne a negyedik lépcsőfok, amikor bekopogtatok egy gyóntatószékbe, és keresek egy „szakembert”. Jézus Krisztus azt mondotta Péternek: Amit egybekötsz a földön, az egybe lesz kötve az égben is, amit feloldozol, az fel lesz oldozva az égben is. Fontos, hogy elmenjünk egy paphoz, és őszintén, alázattal, szeretettel elbeszéljessünk. Higgyük azt, hogy a pap olyan, mint a telefonkagyló. Nem a telefontal beszélek, hanem a vonal túlsó felén lévő személlyel. A gyóntatószékben a falon túl lévő személy, az maga az Isten. Azt is kell tudni, hogy aki őszintén meri vádolni magát Isten előtt, annak maga Jézus Krisztus lesz a védőügyvédje. De hogyha mentegetjük magunkat, és csűrjük-csavarjuk, akkor a gonosz lélek vádolni fog bennünket.

Az utolsó állomás, amikor elvégezzük az elégtételt. A pap a penitenciában nem büntetést ad, ő nem bíró, aki kiró éveket, hónapokat, imádságokat ránk, hanem gyógyít, mint az orvos. És mint az orvos, aki gyógyszert ajánl a sebre, ugyanígy a pap is. Haragba vagy a szüleiddel, veszekedtél... Imádkozz értük, végy ajándékot, adj egy pusztit anyukádnak. Hisszük, hogy ez az elégtétel gyógyító erővel bír.

Minden bűnre van bocsánat. Nem tudsz olyan rossz lenni ezen a



földön, hogy ne lenne bocsánat. Lásd a jobb latort! Ő magára mondja, hogy megérdemli a kereszthalált, és mégis Jézus azt mondja neki, a bűnbánó latornak, hogy még ma velem leszel a paradicsomban.

5. OLTÁRISZENTSÉG – EUCHARISZTIA: ÉLETADÓ ÚTI ELEDEL

Itt állunk a dévai oltár előtt, az Oltáriszentség, az Eucharisztia színe előtt. A mi urunk, Jézus Krisztus nagycsütörtökön nem csak a szeretet parancsát adta tanítványainak, hanem önmagát is. Csodálatos nagy titok! Jézus nem akar elválni, elszakadni tőlünk fizikailag sem, és ezért megalapítja az Eucharisziát, az Oltáriszentséget. Kezébe vette a kenyeret, megtörte, és tanítványainak adva azt mondta: vegyétek és egyétek, ez az én testem. Majd ugyanígy a kehellyel is: ez az én vérem. Nagy titok!

Egészen biztos, hogy Mária igenjére kétezer évvel ezelőtt a nagy Isten emberré lett. És hiába vitték volna el a kis Jézust az akkori vagy a mai legmodernebb klinikákra, hogy hol is van benne az Isten, valószínűleg nem tudták volna kimutatni.

Hisszük és valljuk, hogy minden egyes szentmise igazából karácsony éjszakája. Minden egyes oltár betlehemi barlang. Jézus Krisztus a pap és a hívek igenjére minden egyes szentmisében megtestesül, nem emberre lesz, hanem kenyérré, borrá, Eucharisziává. Tehát mi a szentmisében nem valami régi eseményről emlékezünk meg, hanem itt és most hisszük és valljuk, hogy ugyanaz az Isten közénk jön. És ahogy kétezer évvel ezelőtt a jó pásztorok, a napkeleti bölcsek imádták, szerették, köszöntötték a kis Jézust, a templomban összegyűlő hívek ugyanígy, ugyanazzal a lelkiülettel, ugyanazzal az élő hittel köszönhetik az Oltáriszentségben köztünk lévő Jézus Krisztust. Nagy titok!

Persze kétezer évvel ezelőtt is voltak Heródesek, meg közömbös emberek, és ma is vannak olyanok, akik ezt a nagy titkot visszautasítják. Nem akarunk mi velük vitatkozni, veszekedni. Mi megvalljuk hitünket a Szentháromságban, és megvalljuk a hitünket, hogy igen, Isten képes is, akar is, és szeret is annyira, hogy megtegye, hogy köztünk legyen az Oltáriszentségben. Ezért számunkra mindennél fontosabb, hogy Jézussal

találkozzunk, hogy jelen legyen ő a mi életünkben és mi az övében.

6. OLTÁRISZENTSÉG: ELSŐÁLDOZÁS-FELKÉSZÍTŐ – FELNŐTT FEJEL ELSŐÁLDOZÓ SZERETNÉK LENNI



Tudatosan álltam meg itt a szószék alatt a dévai Ferences templomban, szeretnék egy kicsit prédikálni, szeretnék buzdítani benneteket.

A 2020-as Eucharisztikus Kongresszus keretén belül a szervezők úgy döntöttek, hogy szép lenne, ha sokan járulnának elsőáldozáshoz, és nem csak kisgyerekek, harmadikos, negyedikos fiatalok, hanem felnőttek is, érett korú emberek. Szeretnék szívem minden szeretetével meggyőzni benneteket, hogy gondoljátok meg, mekkora ajándék találkozni a szentségi Istennel az Eucharisziában, az Oltáriszentségben a mi urunk Jézus Krisztussal.

A szentírásban benne van: az ajtóban állok és zörgetek, aki megnyitja a szívét, ahhoz bemegyünk, vele leszünk, és ő velünk. Tudatosan keresetem az élő Istennel való kapcsolatot, és az imádságban, a Szentírást olvasva egészen biztos közel kerülhetek hozzá. Annyira szép, hogy Nagycsütörtök estéjén Jézus Krisztus a kenyeret megáldja, azt mondja: íme, az én testem, tör belőle, és az apostolainak a szájába helyezi. Én azt gondolom, hogy Isten szeretne közel kerülni hozzám.

Az én életem számára igazi nagy-nagy öröm volt az, amikor áldozhattam, hogy áldozhatok a mai napig is. Emlékszem, hogy a kommunizmus alatt volt egy időszak, amikor Szeredában házkutatás volt nálunk, és minden papíromat elvették. Édesapám politikai fogoly volt, hét évet kapott ártatlanul. Engem is bevittem, vallattak, és mindent kérdeztek.

Hihetetlen szorongás, görcs volt bennem. Amikor elengedtek, én egyenesen a szeredai templomba mentem. A szentmise már megkezdődött, és az emberek mentek áldozni. Én is beálltam a sorba, szinte reszketve, félve, szorongva. Mikor a szentmisét végző pap az Oltáriszentséget a nyelvemre tette, egy hihetetlen nyugalom, derű öntötte el a szívemet! Úgy éreztem, bármi is történhet, én szabad vagyok, én Istené vagyok! Mintha egy erős várba kerültem volna be. Nem arra gondoltam, hogy fizikailag nem bánthatnak, hanem ott bent, a lelkem mélyén éreztem, hogy meg is nyúzhatnak, bármit tehetnek velem, én úgymint Istené vagyok, és Isten az enyém.

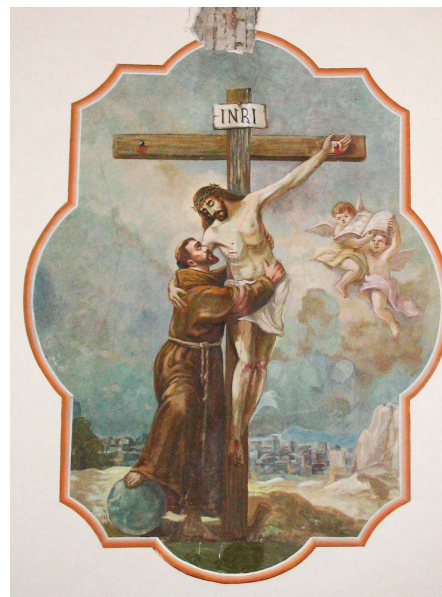
Én azért imádkozom, hogy 2020 szeptemberében minél többen akarjunk elsőáldozók lenni, akarjunk az Eucharisztikus Kongresszuson az Oltáriszentségben a mi urunk Jézus Krisztussal találkozni. Nagy-nagy öröm lenne számomra, ha jó nagy csapattal el tudnánk menni a Bíboros úrhoz, s elmondhatnánk neki, hogy: Főpapunk, arra kérünk, gyerekeinket, felnőtt testvéreinket, részesítsd az elsőáldozás szentségében!

7. BÉRMÁLÁS SZENTSÉGE: A SZENTLÉLEK MEGVILÁGOSÍTÓ, MEGERŐSÍTŐ AJÁNDÉKA

Ki ne érezte volna közülünk, hogy lehúzza a föld? Testünk porból lett, és sokszor porrá is szeretne válni, és valahogy olyan nehéz a szeretet útján kitartani, továbbmenni. Szükségünk volna ilyenkor az Isten Lelkének a segítségére.

Maga Jézus Krisztus ígérte meg a Szentlelket, azt mondta, hogyha ő elmegy, akkor egy új vigasztalót küld a mennyei Atyánk, a vigasztaló Szentlelket, aki mindent eszünkbe juttat, aki mindent megmagyaráz, aki erővel, lendülettel, bátorsággal, tüsszel, szeretettel eltölt bennünket.

Hisszük és valljuk, hogy a harmadik Isteni személy a bérmálás szentségében kiárad a megbérmált fiatal életébe. Nálunk itt Erdélyben a 15–16 éves fiatalok kérhetik a nagykorúság szentségét, amit a püspök atyák szoktak kiszolgáltatni. Egy tanév során szoktunk felkészülni erre a találkozóra, hisz végül is én, a marék por, találkozhatom a harmadik Isteni személlyel, aki nem azért jön közénk, mert unatkozik a mennyek országában, ha-



nem azért, mert szeret, és szeretne bevinni bennünket a világ továbbteremtésébe. Igen, az ember nagy méltósága az, hogy társa lehet az Istennek a világ továbbteremtésében. Nem csak eszközök vagyunk Isten kezében, mint egy ceruza, amivel ír, hanem a Szentlélek Úristen tüzetől, szeretetétől átítatva, én magam is építhetem Isten országát. Csodálatos szép hivatás!

Az Eucharisztikus kongresszusra készülve kérhetjük a bérmálás szentségét is. Minden kereszténynek joga van, hogy Isten Szentlelkét kérje, és azt gondolom, a helyi plébános, a püspök úr ezeket a kéréseket örömmel teljesíti.

Az első pünkösdkor az apostolok és Szent Péter félve, remegve várták sorsuk beteljesedését, együtt voltak, és imádkoztak, velük volt Mária is. Azt írja a Szentírás, hogy Pünkösdkor Jeruzsálemben, ott az emeleti teremben, ahol imádkoztak, lángnyelv formájában leereszkedett közéjük a Szentlélek. Hiszem, hogy ez nem egy legenda, nem egy szép történet, hiszem, hogy ugyanez megismétlődik minden egyes alkalommal, amikor valakit a Jó Isten nevében, a Szentháromság nevében a bérmáló püspök a Szentlélek Úristen eme ajándékában részesít.

Biztatok mindenkit, higgyünk az Atyában, a Fiúban és a Szentlélekben, s kérjük, hogy a Szentlélek Úristen áradjon ki mindannyiunk szívébe!

8. A HÁZASSÁG SZENTSÉGE: AZ EMBERI SZERETET BÖLCSŐJE

Megfontoltad Isten előtt szándékoztad, és szabad elhatározásodból jöttél ide, hogy házasságot kössz? Ígéred, hogy leendő feleségedet/férjedet tiszteled és szeretted, míg a halál el nem választ benneteket egymástól?

Anyánk, az egyház, Jézus Krisztus parancsára a házastársak számára egy külön szentséget hozott létre: a házasság szentségét. Nagyon-nagyon szép ez a szentség! Ezért elhagyja apját, anyját, feleségével tart, és ketten egy testté lesznek.

Igazából a házasságkötés nem más, mint egy nyilvános szerelmi vallomás. Az, amit a fiatalok itt-ott suttyomban, a kertek alatt egymásnak sugdostak, azt Isten színe előtt, a templomban, a rokonok, barátok, ismerősök előtt nyilvánosan is ki kell hogy mondják.

A házasság szentsége azért jön létre, hogy a fiatalok az oltár előtt nemcsak szerelmet vallanak, hanem örök hűséget is fogadnak egymásnak. Ez annyira szép: a házasság szentségét nem a pap szolgáltatja ki, nem is a püspök, hanem a fiatalok egymásnak. A házasságkötés szertartásában a legszentebb perc, amikor kimondják, hogy összetartoznak, egyek akarnak lenni. Ilyenkor a pap a papi ruhát, a stólát, a vőlegény és a menyasszony kezére teszi. Mondhatni úgy, hogy a vőlegény a főpap, aki a házasság szentségét kiszolgáltatja az ő kedvesének, és az ő kedvese, a menyasszony is főpap, hisz a papi stólát viseli, és ő szolgáltatja ki a férjének a házasság szentségét. Nagy titok! Isten népének a tagjai, stólát, papi ruhát csak az oltár előtt, a házasságkötés szertartásában viselnek. Amit Isten egybeköt, azt ember ne válassa szét.

Nagyon fontos lenne, hogy imádkozzunk azért, hogy itt, a Kárpát-medencében sok szép család jöjjön létre, roskadozzanak a gyerekáldástól! Azt gondolom, hogyha egy lányt nagyon szeret egy fiú, akkor igenis elviszi az oltár elé, és Isten és ember előtt örök hűséget fogad neki. S ugyanúgy gondolom, hogyha egy lány tényleg tiszta szívvel szereti az ő kedvesét, akkor megtesz mindent, hogy belőle menyasszony, asszony, menyecske, egy darab mennyország legyen az ő kedvese számára.

Imádkozzunk, hogy a Kárpát-medencében sok szép, egészséges család jöjjön létre, Isten dicsőségére, népünk örömére!

9. AZ EGYHÁZI REND SZENTSÉGE: A PÁSZTORI SZOLGÁLAT

Mindannyian, akik meg vagyunk keresztelve, Krisztus papjai, prófétái, királyai vagyunk. Pap az, aki megáldja, megszenteli a környezetét. De a mi urunk Jézus Krisztus akaratából szolgálati papság is van. Az apostolok korától kezdve vannak olyan férfiak, akiket a mi urunk Jézus Krisztus személyesen megszólított, meghívott, és akik vállalkoztak erre a hivatásra. Szent Péter és a többiek igent mondtak, Jézus hívta a gazdag ifjút is, de ő nemet mondott, Jézus szomorúan is nézett utána.

Pap. Az Ószövetség papja állatok vérével, áldozatával járult az oltárhoz, az Újszövetség papja saját vérét próbálja megzabolázni. Nagyon vitatott a mai világban a cölibátus, a papi nőtlenség. Valahol itt van ennek az értelme, hogy én minden alkalommal nemcsak az evangéliumról elmélkedek, prédikálok, nemcsak lelkipásztor vagyok, hanem pap is vagyok, aki áldozatot mutatok be, saját megzabolázott véremet próbálom az oltárhoz hozni.

Minden pap célja, hogy egyfelől Isten számára legyen ajándék, másfelől a hívek számára. Latinul azt mondják a papra, sacerdos, azaz szent ajándék a szó jelentése. Hiszem, hogy sokkal többen vagyunk, akiket Isten meghívott erre a nemes feladatra, mint ahányan vállalkoznak rá. Biztatlak, hogy az Eucharisztikus Kongresszus évében gondolkozz el, vizsgál meg lelkiismeretedet, hátha úgy érzed, hátha téged is hív az Úr. Nem csak fiatal fiúkat hívhat az Isten. Volt, aki 13-15 évesen jelentkezett a teológiára, persze nem vették fel, de ő már akkor érezte a hivatást magába. De van olyan is, aki felnőtt korban, én például 25 évesen jelentkeztem a teológiára. De olyan is volt, aki katona volt, tábornok, és miután a felesége meghalt, gyerekei kirepültek, ő a püspökének felajánlotta a szolgálatát, elvégezte a teológiát és felszentelték.

Az aratnivaló sok, a munkás kevés. Adná az Úr, hogy sokan legyünk, akik a hívek, a keresztény nép, az Egyház nagy családjának szolgálatára állunk!

10. A BETEGEK KENETE: LELKI ÚTRAVALÓ SZENVEDÉS IDEJÉN

A hetedik szentséget a betegek szentségének nevezzük. Benne van a Szentírásban, ha beteg valaki közületek, hívassa az egyház papjait, imádkozzanak, hogy meggyógyuljon, és testi-lelki erőt nyerjen.

A Szentírást ha olvassuk, látjuk, hogy a mi urunk Jézus Krisztus nagyon sok emberhez, beteghez elment, segített rajtuk. Jairus elhívta a beteg lányához. Bartimeus, a vak, Jerikó kapujánál, hangosan kiabál: Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam. És Jézus a betegeken imádságos szeretettel segít. Arra biztatja a tanítványait is, hogy menjetek, vigasztaljátok a szomorúakat és gyógyítsátok a betegeket.

Azt gondolom, hogy Isten jelenléte, Isten szeretete mindannyiunkat meg tudja gyógyítani. Nagyon fontos, ha valaki bajban van, hívja az egyház papját, vagy menjen ő maga el, végezze el a szentgyónását, és kérje a betegek szentségét. Én nagyon sok szenvedő betegnél voltam, idősnél, fiatalnál egyaránt. És azt gondolom, hogy ez egy nagyon-nagyon szép dolog, gazdagabbá, erősebbé, bátrabbá teszi az embert a betegek szentsége. Nem kell félni tőle. Nagyon sok ember többször is felvette élete során. Templomainkban is általában az idősek világnapján vagy más alkalommal is lehet a betegek szentségét kiszolgáltatni. Én magam is részesültem benne, és azt gondolom, hogy ez egy szép dolog, ajándék, lehetőség.

Természetesen nem csak a magunk számára kérhetjük, a szentírásban benne van, hogy sokszor közbenjárnak érte. Jairust említettem, aki elment, és szólt a mesternek, hogy beteg a lánya. Az Úr elmegy és segít. Épp ezért arra biztatom a keresztény testvéreket, ha a rokonok, ismerősök között van valaki, aki talán már rég nem gyónt és betegeskedik, magányos, a nevét írják fel egy cédulára, és adják be a legközelebbi plébániára, és mi papok általában szívesen, örömmel, szeretettel elmegyünk segíteni, jót tenni ott, ahol lehet.

Adná az Úr, hogy a hét szentséget, Istennek ezt a drága hét ajándékát, ezt a hét mankót az örök élet útján, az örök élet zarándokaiként nap, mint nap, mikor szükségünk van rá, használjuk.

PÁNIK HELYETT

Az idei nagybőjtöt meghatározta a koronavírus-járvány. Először Kínából aztán Olaszországból jöttek a rossz hírek, majd hazánkat és az egész világot is elérte a járvány. Legtöbbünk magányosan, bezárva töltötte a nagybőjtöt. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia is sorra hozta az intézkedéseket a járvány gyors elterjedésének megakadályozására, előbb a kézfogás maradt el a szentmiséken és bevezették a kötelező kézből áldozást, majd március 21-től a nyilvános szertartásokat is szüneteltetni kell. Megjelentek gyorsan az online tartalmak, a legtöbb templomból interneten keresztül tartották, tartják a papok a kapcsolatot híveikkel. Részt vehetünk szentmisén a televízió előtt, vagy a rádió mellett, de mindannyian érezzük a közösség kínzó hiányát. Eleinte reménykedtünk benne, hogy néhány hét és visszatér az élet a régi kerékvágásba, a Húsvétot már együtt ünnepelehetjük, de ma már tudjuk, hogy nem így lesz.

Az aggodalom, a félelem mellett sokunkban él azonban a remény, hogy ez a rettenetes járvány egyszer véget ér, és jót is hozhat. Újra felfedezhetünk elfeledett dolgokat, átértékelhetjük a körülöttünk lévő világot, több alkalmunk lehet imára és magunkba mélyedésre, segíthetünk az embereknek, felfedezhetjük újra a saját családunkat, barátainkat. Ahogyan egy Zorán dal szépen megfogalmazza:

„Hogy értsd, egy pohár víz mit ér,
ahhoz hőség kell, ahhoz sivatag kell.
Hogy lásd, egy napod mennyit ér,
néha látnod kell
az élet hogyan fogy el.”

Sok imádság, gondolat megjelent ezzel kapcsolatban az utóbbi időben, ezekből adunk alább közre néhányat a Budai Kapucinus olvasóinak.

Kopcsay Ágnes, Farkass Péter, Paulini Levente

ERDŐ PÉTER BÍBOROS IMÁDSÁGA JÁRVÁNY IDEJÉN

Mindenható Urunk, atyáink Istene!

Hálát adunk neked a világerért, amelyben lehetővé tetted az emberiség életét. Hálát adunk a teremtés egész gazdagságáért és csodálatos törvényszerűségeiért. Hálát adunk azért, hogy minden pusztító erő ellenére megmaradtunk, és képesek vagyunk arra, hogy világunkról és önmagunkról új és új felismerésekre jussunk.

Köszönjük, hogy egyénileg és közösségben is harcolhatunk megmaradásunkért és azért, hogy életünk egyre szebb és tartalmasabb legyen. De mindennél inkább köszönjük neked, hogy örök életre hívtál meg minket, és Krisztus Urunk megváltó halála és feltámadása által utat nyitottál nekünk az örök boldogságra.

Amikor olyan természeti csapások érnek minket, amelyek ellen a magunk erejéből teljesen biztos védelmet még nem találunk, átéljük, hogy végül is mindig a te kezében van az életünk. Alázattal kérünk, segítsd a tudomány embereit, hogy mielőbb megtalálják a mostani járvány elleneszerét! Adj a társadalmak vezetőinek éleslátást, hogy megfelelő intézkedésekkel gátat szabjanak a fertőzés terjedésének, segítsék a betegség megelőzését, leküzdését és a hatékony eszközök eljutását a rászorulókhhoz. Adj irgalmat és örök nyugodalmat a betegségben elhunytaknak, adj a betegeknek gyógyulást, az orvosoknak és az egészségügy munkatársainak erőt és áldást bátor helytállásukhoz. Erősítsd bennünk a hitet, a bizalmat és a segítő szeretetet, hogy megadhassunk minden lelki és testi segítséget beteg embertársainknak és a gyászoló vagy aggódó hozzátartozóknak. Add, hogy felelős viselkedésünkkel mi is hozzájáruljunk a betegség terjedésének elkerüléséhez.

Bocsásd meg, Urunk, minden bűnünket, amit gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztással elkövettünk! Szentháromság, Egy Isten, irgalmazz nekünk! Boldogságos Szűz Mária, Betegek Gyógyítója, könyörögj értünk! Ámen.

LEGYÜNK A HIT, A REMÉNY, ÉS A SZERETET EMBEREI!

Az elmúlt napokban elszaporodtak a színesebbnél színesebb posztok és véleménynyilvánítások az új koronavírussal és az MKPK által kiadott óvintézkedésekkel kapcsolatban. Habár a nagybőjtben megfogadtam, hogy minimálisra csökkentem a Facebookon töltött óráim számát, mégsem bírtam ki, hogy ne nézzek szét a bejegyzések és a kommentek között.

Elkezdtem hát böngészni, és mit találtam? Felháborodás. Lázadás. Kétely. Kétségbeesés. Félelem. Pánik. Megannyi posztot láttam, amely alatt a kommentek már-már veszekedéssé fajultak. Keresztény emberek támadni kezdték egymást a témával kapcsolatos konzervatív, vagy éppen újszerű nézeteik között létrejött különbségek miatt.

Hogy mit nem találtam? Hitet. Hitet abban, hogy a Jóisten segítségével túlleszünk ezen, és nem kell örökre megválnunk számunkra fontos hagyományainktól és szokásainktól. Reményt. Reményt abban, hogy Istennek van hatalma helyrehozni ezt az egész helyzetet. Szeretetet. Szeretetet, mely által megnyílik az út embertársaink, és az ő nézeteik felé.

Mit kellene tennünk? Nincs varázsütésre ható módszer. Azonban, úgy érzem, kevesen hangsúlyoznak egy nagyon fontos dolgot, ami csodákat tehet: az imát.

Mindössze elvétve láttam egy-két bejegyzést, amely arra hívja fel az embereket, hogy fogjunk össze, és imádkozzunk. Azt hiszem, inkább ezt kéne az első helyre tenni, és nem beengedni a szívünkbe azokat a dolgokat, amelyek a hit, a remény, és a szeretet ellen vannak. Ahogy sétáltam hazafelé az utcán, arra jöttem rá, hogy én is félek. Nem attól, hogy elkapom a vírust. Hanem attól, hogy mi lesz, ha elhisszük, hogy a szenteltvíz és a kézfogás hiánya elszakít minket egymástól. Kik lehetnének a hit, a remény és a szeretet emberei, ha nem mi, keresztények?

777blog/Ambrus Betti

FERENC PÁPA FELAJÁNLÓ IMÁJA

Ó, Mária, te mindig az üdvösség és a remény jeleként ragyogsz utunkon. Rád bízunk magunkat, betegek Egészsége, aki hitedben szilárdan kitarva a kereszt alatt osztottál Jézus fájalmában.

Római nép Üdvössége, te tudod, mire van szükségünk, és biztosak vagyunk benne, hogy gondoskodni fogsz arról, hogy mint a galileai Kánában, visszatérhessen az öröm és az ünneplés a mostani megpróbáltatások után.

Isteni Szeretet anyja, segíts, hogy felismerjük és elfogadjuk az Atya akaratát, és megtegyük, amit Jézus mond majd nekünk, aki magára vette szenvedéseinket és fájalmunkat, hogy a kereszt által elvezessen bennünket a feltámadás örömére.

Oltalmad alá futunk, Istennek Szent Szülője, könyörgésünket meg ne vedd szükségünk idején, hanem oltalmaz meg minket minden veszedelemtől, ó, dicsőséges és áldott Szűz! Ámen.

SZÉKELY JÁNOS PÜSPÖK:

KORONAVÍRUS – NINCS ITT VALAMI NAGY ARÁNYTALANSÁG?

Terjed a koronavírus, és megmozdult a világ. Egyre szigorúbb óvintézkedések lépnek életbe. Természetesen fontos minden lehető megtennünk a betegségek gyógyításáért, az egészségünk megőrzéséért. Isten is ezt várja, kéri az embertől, az orvosoktól, a felelős vezetőktől. Mégis, mintha volna a kialakult helyzetben valami nagy aránytalanság.

Hat másodpercenként meghal egy gyermek a Földön éhezés, vagy a legalapvetőbb gyógyszerek hiánya miatt. Ez nem mozdítja meg a világot, nem indulnak repülő, hogy élelmet szállítsanak a Föld legszegényebb

országába. Pedig bőven volna annyi repülőgép és élelem, hogy a Földön senkinek se kelljen éhen halnia. Ez nem üti át modern, jóléti társadalmunk ingerküszöbét. Talán azért nem, mert ez mások életéről szól. A koronavírus pedig a miénkről.

Van aztán nagyon sok lelki vírus is, ami terjed a világban, rontja, betegíti az emberek életét: ez ellen sem tesz semmit a világ. A világhálón áradó rengeteg káros, pusztító tartalom, a családok válsága, szétesése, a rengeteg ártatlanul az anyaméhben elpusztított kicsi gyermek (csak Magyarországon 1956 óta több mint 6 millió!), és még hosszan folytathatnánk. Van a mostani pánikban valami nagy aránytalanság.

Természetesen a koronavírus terjedésének megállítása fontos, felelősek vagyunk a magunk és egymás egészségéért, életéért. Fontos betartanunk a meghozott intézkedéseket. Néhány hívő meglepődött azon, hogy miért ürítik ki a szenteltvíz tartókat. A szenteltvíz nem valamiféle mágikus erővel rendelkező dolog. Kegyelemet közvetít, de nem mágikus módon.

Ahogy a frigyláda jelenléte a filiszteusok elleni csatában nem akadályozta meg az izraeliták vereségét, úgy semmilyen szentelmény sem ad abszolút biztos menedéket a járvány ellen. Semmelweis Ignác felismerte a kézmosás döntő jelentőségét a gyermekágyi láz elkerülése érdekében, így nekünk is fontos a cseppfertőzés lehetséges útjainak megakadályozásán fáradoznunk.

Azt kívánom minden kedves honfitársamnak, hogy miközben meg tesszük a járvány terjedésének megállításához szükséges lépéseket, gondolkodjunk el a világunk más, ennél sokkal nagyobb bajain, és szánjuk el magunkat arra, hogy a földi életünk hátralevő részében mindent megteszünk ezeknek a koronavírusnál sokkal ártalmasabb betegségeknek a gyógyításáért!

RICHARD HENDRICK KAPUCINUS SZERZETES:

LEZÁRÁS

Fordította: Solymosi Judit

Igen, itt van a félelem.
 Igen, itt az elszigetelődés.
 Igen, itt a pánikszzerű felvásárlás.
 Igen, itt van a betegség.
 Igen, itt van még a halál is.
 De,
 Azt mondják, annyi zajos év után Vuhanban
 Újra lehet hallani a madarak énekét.
 Azt mondják, alig pát hét nyugalom után
 Az eget már nem borítja sűrű füst,
 Hanem kék lett, meg szürke, meg tiszta.
 Azt mondják, Assisi utcáin
 Az emberek egymásnak énekelnek,
 Áténekelnek az üres terek fölött,
 A nyitva tartott ablakból,
 Hogy akik egyedül vannak,
 Azok is halljanak családi hangokat maguk körül.
 Azt mondják, hogy Írország nyugati részén egy szálloda
 Ingyen ételeket és házhozszállítást nyújt az otthonukhoz kötötteknek.
 Ma egy fiatal nő, akit ismerek,
 kis szórólapon saját telefonszámát osztogatta
 az egész szomszédságban,
 Hogy az öregeknek legyen valakijük, akit felhívhatnak.
 Ma a templomok, a zsinagógák és a mecsetek
 arra készülnek, hogy üdvözöljék
 és befogadják a hajléktalanokat, a betegeket, a megfáradtakat.
 Az emberek az egész világon lelassítanak és elgondolkodnak,
 Az emberek az egész világon új szemmel néznek a szomszédjukra,

Az emberek az egész világon egy új valóságra ébrednek,
 Arra, hogy igazából milyen nagyok is vagyunk,
 arra, hogy mi is fontos igazán.
 Szeretetre.
 Úgyhogy imádkozunk, és emlékezünk arra, hogy
 Igen, itt a félelem.
 De nem kell itt legyen a gyűlölet.
 Igen, itt az elszigetelődés.
 De nem kell itt legyen a magány.
 Igen, itt van a pánikszzerű bevásárlás.
 De nem kell itt legyen a szűkmarkúság.
 Igen, itt van a betegség.
 De nem kell itt legyen a lélek betegsége.
 Igen, itt van még a halál is.
 De mindig itt lehet az újjászülető szeretet.
 Ébredj rá, hogy mit választasz, hogyan élj most.
 Ma vegyél nagy lélegzetet.
 Hallgasd csak: a félelmed dübörgése mögött
 Újra énekelnek a madarak,
 Az ég kitisztul,
 És jön a tavasz.
 És bennünket mindig körülölel a Szeretet.
 Nyisd ki lelked ablakait,
 S noha nincs módodban megérteni valakit az üres téren át,
 Énekelj.

PALÁNKI FERENC PÜSPÖK:

A KŐ

Elhengeríthetetlennek látszó kő a szívünkön az életünk jelen helyzete, ez a járvány, mely szenvedést, fájdalmat, gyászt okoz, és akár lázadást, de legálábbis ellenérzést szít bennünk Isten ellen. Sokan fölteszik a kérdést: „Miért engedte Isten? Büntetni akar minket?”

Nem! Isten nem büntet, mert végtelenül szeret, de megengedi a rosszat, főleg, ha nem hallgatunk rá, s a magunk feje után megyünk. Nem ígérte, hogy nem lesz semmi bajunk egész életünkben. Nem ígérte, hogy hosszú, egészséges és kellemes életút végén besétálhatunk a mennyországba. Azt azonban megígérte, hogy velünk lesz minden nap a világ végezetéig. Nem ítelt minket a szenvedésre, a kereszthordozásra, hanem meghívott: „Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét minden nap és úgy kövessen.” (Lk 9,23)

Gyakran eszembe jut egy eset. A kárpátaljai nagy árvíz idején láttam a televízióban egy riportot. Egy idős ember, a házának romjain állva mondta: „Az egész életem munkája veszett el. Hát, igen! Veszteséget, kárt szenvedni nagyon nehéz, de ha a veszteség nyomán feltámad a lélek, akkor nem csináltunk rossz cserét.” Ebben az emberben ott volt a feltámadás valósága, a nyitottság az örök dolgokra.

A járvány a hitünk, az Istenbe vetett bizalmunk és egyben emberségünk, vagyis szeretetünk próbája.

Nem az a kérdés, hogy Isten miért engedi meg a rosszat, hanem az, hogy a jó emberek megmaradnak-e jónak? Tudunk-e másokra is figyelni, a közelünkben élőknek, a rászorulóknak segíteni? Tudunk-e szeretni?

Nagyböjt napjait éljük, készülünk a feltámadás ünnepére. A hagyományos közösségi alkalmak, imák s főleg a szentmisék és szentáldozások hiányoznak a legjobban. De az élő Jézus velünk van! Most is! Benne bízhatunk, rábízhatjuk magunkat. Ő átvezet bennünket ezen a nehézségen. Seregély István érsek gondolatát idézem: „Láttam a folyót, melyen minden

embernek át kell mennie, s a folyó neve: szenvedés. És láttam a hajót, mely átvisz a folyón, s a hajó neve: Szeretet!”

Az életünkön főleg ebben a nehéz helyzetben meglátszik, hiszünk-e a feltámadásban. „Jézus nem visszajött, hanem előrement!” (Barsi Balázs) Benne beteljesedett az ember sorsa, melyet Isten öröktől fogva szánt nekünk. Jézus feltámadásából következik a mi feltámadásunk valósága. Sajnos sokan nem tudják ezt elhinni, sajnos sok a halott hitű ember, aki bár részesült a keresztségben, mégis a krisztusi hit sírjává lett. Hengerítsük el a követ szívünk ajtajából, hogy bennünk is föltámadjon az igaz hit, mely legyőzi a rettegő félelmet és a halált! Megkezdett örök életünk van!

JOHANNES HARTL IMÁJA

Uram, eléd hozzuk betegeinket, vigasztalásért és gyógyulásért fohászunk. Legyél közel a szenvedőkhöz, főleg a haldoklókhoz. Vigasztald a szomorkodókat.

Adj bölcsességet és energiát az orvosoknak, kutatóknak; erőt minden nővérnek és betegápolónak ehhez a különösen nagy terheléshez. Imádkozunk mindazokért, akik szenvednek a pániktól. Mindazokért, akiket legyőz a félelem. Imádkozunk a viharban békességért, tisztánlátásért. Imádkozunk azokért, akik nagy anyagi károkat szenvednek, vagy ettől kell tartaniuk.

Jóságos Atyánk, mindenkit eléd hozunk, akiknek karanténban kell lenniük, magányosak és senkit nem tudnak átölelni. Töltsd el szívünket békével. És igen, kérünk azért, hogy ez a járvány visszahúzódjon, a számok csökkenjenek, újra minden a régi lehessen. Tégy minket hálássá minden egészséges napunkért.

Ne engedd, hogy elfelejtsük, hogy az életünk ajándék. Hogy egyszer meg fogunk halni és nem tudunk mindent kontrollálni. Hogy csak Te vagy örök. Hogy az életben annyi lényegtelen dolog van, ami gyakran

túl hangosnak és fontosnak tűnik. Tégy minket hálássá mindazért, amit krízisek nélkül olyan könnyen figyelmen kívül hagyunk. Bízunk Benned. Köszönjük.

EGY ATEISTA ORVOS TANÚSÁGTÉTELE OLASZORSZÁGBÓL

Soha, a legsötétebb rémálomban sem gondoltam, hogy valaha látni és megélni fogom ezt, ami három hete történik itt nálunk a kórházban. Ez a szörnyűség egyre duzzad, és egyre megállíthatatlanabb. Az elején csak páran jöttek, aztán százával... és most nem is orvosok vagyunk, hanem szelektálók... El kell döntsük, hogy ki éljen és ki menjen haza meghalni.

Most két hete, én és kollégáim ateisták voltunk.

Ez volt a normális, hisz mi a tudományban hittünk, ezt tanultuk. A tudomány pedig kiiktatja Isten jelenlétét. Mindig kinevettem a szüleimet, mert templomba jártak.

Kilenc napja, hogy egy 75 éves pásztor került be hozzánk, komoly légzési problémákkal. Volt nála egy Biblia, és ebből olvasott a haldoklóknak, miközben a kezüket fogta. Mi már pszichikailag és fizikailag is ki voltunk merülve, és el voltunk keseredve. Mikor időnk volt, leültünk és hallgattuk. Most be kell ismerjünk: mint emberek elértük határainkat, többet nem tudunk tenni!

Naponta egyre többen halnak meg. Ki vagyunk merülve, két társunk meghalt, és a többiek is alig állnak a lábukon. Rájöttünk, hogy az ember tudása véges, és szükségünk van Istenre! Elkezdtünk imádkozni, amikor csak volt pár percünk. Hihetetlen, de megrögzött ateistaként oda jutottunk, hogy Istennél békére leltünk! Őt kérjük, segítsen kitartani, hogy ápolni tudjuk a betegeket.

Tegnap meghalt a 75 éves pásztor, és mint soha eddig (pedig 120 halottunk volt az utolsó három hét alatt), mindannyian kikészültünk. Mert az öreg pásztor, amíg velünk volt, olyan békét hozott, amit már nem is

reméltem, hogy megtalálunk. A pásztor elment az Úrhoz, nemsokára mi is követjük. Hat napja nem voltam otthon, nem tudom, mikor ettem utoljára, és rájöttem, milyen haszontalan voltam itt a földön.

Fel szeretném ajánlani a segítségemet másoknak, az utolsó lehettemig. Boldog vagyok, hogy Istenhez tértem, miközben körbevesz az ember-társaim szenvedése, halála.

PAOLO CURTAZ IMÁJA

Fordította: Paál Judit RSCJ

Mester, az a helyzet, hogy mostantól nem fogjuk az utolsó vacsorát, az utunkat tápláló Eucharisziát, közösségeinkben együtt ünnepelni. Nem tudjuk mennyi ideig fog ez tartani. Elveszettek, zavarodottak, megdöbentek és gondterheltek vagyunk. De felelősséget vállalva kitartunk annál, amit kérnek tőlünk, hogy megállítsuk a fertőzést, és megóvjuk a legyengébbeket, úgy ahogyan Te tanítottál minket.

Add, hogy ez a böjt, mely minden más böjtnél nehezebb, belső megtéréshez vezessen minket, és segítsen felidézni a vértanúk hitét, a szerelmesek tüzeit!

Add, hogy ez a böjt az üldözött közösségekkel egyesítsen minket, akik pap hiányában nem tudnak szentmisét bemutatni.

Add, hogy megnyissa lelkünket és szívünket, és felismerjük, az ajándék, ami a kezünkben van, olyan, mint egy kimeríthetetlen forrás, s mi túl sokszor vesszük magunkhoz vétkes közömbösséggel.

Add, hogy ez a böjti idő vággyá legyen bennünk, újalobbanó lánggá, mely Húsvétra várakozik.

Köszönjük, Urunk ezt a váratlan és kihívásokkal teli jelet.

Te formálj bennünket!

EURÓPA LEGSÚLYOSABB PESTISJÁRVÁNYA MIATT LETT HOSSZABB AZ ÜDVÖZLÉGY SZÖVEGE

Az Üdvözlégy, amit a keresztények évszázadok óta imádkoznak, két fő részből áll. Az ima első része a Szentírásból származik. Egyrészt az angyali üdvözlétekből; Gábrriel főangyal ezekkel a szavakkal köszöntötte Máriát: „Üdvözlégy, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled” (Lk 1,28); másrészt Mária Erzsébetnél tett látogatásának leírásából, miszerint Erzsébet a következő szavakkal köszöntötte a Szűzanyát: „Áldott vagy az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse!” (Lk 1,42)

Az imát kezdetben *A Boldogságos Szűz köszöntése* néven ismerték, és csak a fenti két sorból állt. A Peer-kódexben is ebben a rövidebb formában maradt fenn magyar szövege a 16. század elejéről: *Idvezlégy Mária, malasztval teljes, Úr vagyon teveled, te vagy áldott asszonyállatoknak közöttte, és áldott te méhednek gyümölcse, Jézus Krisztus. Amen.*

1346 és 1353 között a „fekete halál”, a történelem legpusztítóbb pestisjárványa ülte torát Európában. Számos kutató úgy véli, ekkor egészítették ki legfontosabb Mária-imádságunk, az Üdvözlégy szövegét. Sokan úgy vélik, hogy a második részt (*Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek szent anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért most és halálunk óráján*) azért adták hozzá az imádsághoz a 14. században, hogy a pusztító pestisjárvány alatt a Szűzanya oltalmát kérjék a halálos betegség ellen.

Tiszteletreméltó Fulton J. Sheen amerikai érsek könyvében így ír erről: „Mivel megragadja az élet két meghatározó pillanatát: a »mostot« és a »halálunk óráját«, az emberek spontán felkiáltására emlékeztet egy nagy csapás idején. Az egész Európát sújtó és a lakosság egyharmadát elpusztító fekete halál arra készítette a hívőket, hogy Urunk Anyjához kiáltsanak, hogy védelmezze őket akkor, amikor a jelen pillanat és a halál majdnem egy volt.”

A Mária-tisztelet szakértője, Donald H. Calloway megerősíti ezt az elméletet, és hozzáteszi: „A fekete halál után az Üdvözlégy imádság második fele feltűnik a szerzetesi breviáriumban, különösen a mercedáriu-

soknál, a kamalduliaknál és a ferenceseknél... A 14. századi embereknek nagy szükségük volt az Üdvözlégy második felének reménnyel teli dimenziójára.”

Az imádságot sokféleképpen mondták Európában azokban a nehéz időkben. Hivatalosan a tridenti zsinat (1545–1563) ismerte el és rögzítette a szövegét, és a teljes imát beillesztették az 1568-as római breviáriumba.

A nagy szenvedés idején a keresztények mindig Istenhez és a hozzá legközelebb álló szentekhez fordulnak, abban a reményben, hogy az Úr enyhülést ad az embereknek.

Magyar Kurír

BÖJTE CSABA: KORONAVÍRUS - ÁTOK? - ÁLDÁS?

Kerül amibe kerül, megkaptuk a legdrágább, az egyetlen lényegest amire születtünk, az időt önmagunkkal és szeretteinkkel, családunkkal való együttlétre! Otthonainkba könyveinkkel, gondolatainkkal, mindazokkal, akik hozzánk tartoznak, tetszik, nem tetszik, be vagyunk zárva, nem egy rövid időre, hanem hosszú hónapokra!

A statisztikák szerint eddig napi 7-8 percünk volt arra, hogy gyermekeinkkel elbeszélgessünk, kifejezzük családtagjaink iránti szeretetünket! Arra statisztikák sincsenek, hogy napi hány percet szántunk önmagunkra, saját gondolatainkban való szembesülésre, imádságra, életünk újragondolására, tervezetésre! Igazából, ez az önként vállalt bezártság egy hatalmas lelki gyakorlat, egy kimondhatatlan nagy ajándék, egy átgondolt, tudatosan megálmodott új korszakba való belépés előtti csend az előszobába!

A koronavírus által ránk kényszerített bezártság ellen lázadozhatunk is, fessegethetjük a falakat, de örömmel át is ölelhetjük, mint egy hatalmas lehetőséget az elcsendesedésre, életünk újratervelésére, közvetlen családunk iránti gyöngéd szeretetünk napról napra való megélésére!

A bölcs ember él a lehetőséggel! Használd ki a nem keresett és mégis megtalált drága időt!

LACKFI JÁNOS ÁTIRATA „AZ UTOLSÓ ÍTÉLET”

PÉLDABESZÉDÉBŐL (Mt 25, 31-40):

Magányos voltam,
és videóchaten hívtatok.
Elfogyott az ennivalóm,
hoztatok, és letettétek az ajtóm elé.
Járvány idején
veszélyeztetett voltam,
és nem látogattatok meg,
én meg dühös voltam,
hiába, hogy miattam teszitek.
Forrásaim kiapadtak,
és azonnali utalással pénzt küldtetek.
Nem volt munkám,
és távmunkát adtatok.
Nem volt gyógyszerem,
és kiváltottátok.
Nem volt jókedvem,
és az erkélyre kiállva énekeltetek,
váltakozó hamissággal,
de aranyos kedéllyel.
Nem voltam humoromnál,
és mémeket küldtetek.
Magamba zuhantam,
és kedvet csináltatok az olvasáshoz.
Elszáradtam,
és a múltbanéző posztjaitok nyomán
levettem a polcra a régi albumokat,
befotóztam párat,
aztán csak túráztattam,
túráztattam az emlékezetemet.
Süvítő csend lett bennem,

de zenéket javasoltatok,
én meg fürdöttem a jobbnál jobb
koncertekben.

Nem tudtam kimozdulni,
de feldobáltatok régi utazós képeiteket,
s én fejbem utaztam.
Amit eggyel is tettetek e kicsinyek közül,
énvelem tettétek.



Somogyi Endre

(1962-2020)

Somogyi Endre méltósággal viselt súlyos betegség után, életének 58. évében visszaadta lelkét teremtőjének. Somogyi Endre 2013-2019-ig plébániánk Képviselőtestületének egyik választott tagja volt. Családilag is kötődött templomunkhoz, hiszen kántorunk, Kovács Nándi veje volt. Munkahelyének, a Körösi Csoma Sándor Két Tanítási Nyelvű Gimnázium búcsúztatójának szavaival búcsúzunk mi is tőle. Isten nyugsztalja!



Tanár úr 1990 óta volt gimnáziumunk oszlopos és talán munkahelyére legbüszkébb tagja. Generációk nőttek fel kezei alatt, akik nem csak komoly szakmai alapokat kaptak Tanár úrtól, hanem emberséget és komoly erkölcsi alapokat is. Tanár és Pedagógus volt csupa nagybetűvel, aki alázatra, szeretetre, emberségre, elfogadásra és egymás kölcsönös tiszteletére tanította növendékeit.

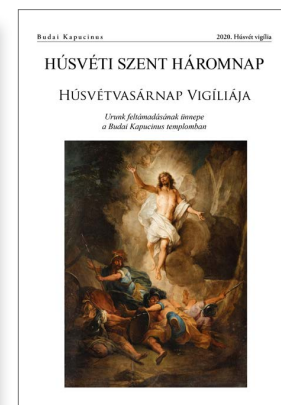
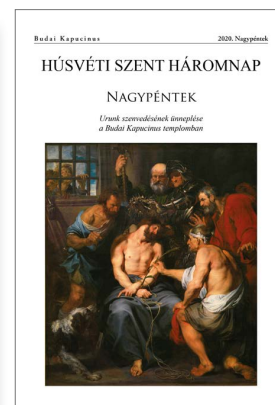
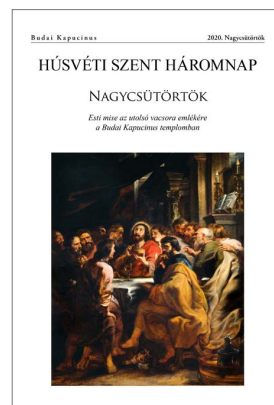
Szakmai ars poeticájában is azt vallotta, a tanítás a hivatása. „Tanítani annyi, mint a saját tudásodat, a világról alkotott képedet, tapasztalatodat, emberi tartásodat átadni a diáknak, hogy ezáltal a benne rejlő tehetséget kibontakoztathassa. Mindehhez határtalan türelem, odafigyelés, pedagógiai alázat és szeretet valamint napra kész tudás kell. Meg kell adni a diáknak a neki járó tiszteletet, ahhoz, hogy a diák is tisztelje a tanárát. Meg kell adni a tanítványoknak azt az alapot - mind tudásban, mind emberileg -, hogy később erre támaszkodva tovább léphessen és eldönthesse a saját sorsát.” - mondta. Vallotta, hogy a tanár sohasem hibázhat, mert sohasem lehet tudni mi fog a jövőben bekövetkezni a diák életében. Ezért kell a stabil tudásbeli, erkölcsi és érzelmi alapokat - kötődés az intézményhez, kötődést a közösséghez - megadni, hogy a fiatal a későbbiek során erre tudjon támaszkodni.

NAGYHETI LITURGIKUS FÜZETEK

A húsvéti nagy szent háromnap liturgiája az egyházi év legnagyobb ünnepehez, a húsvéthoz kapcsolódik. Krisztus halálának és feltámadásának ünnepe az egyházi szertartások közül is kiemelkedik ünnepélyességével. Nem véletlen, hogy Szent Ágoston a háromnap tetőfokát, a húsvéti vigília misét „minden vigíliák anyjának” nevezte. Külön öröm nekünk kapucinus híveknek, hogy ezeken az ünnepélyes szertartásokon minden évben a rendház valamennyi papja együtt misézik. Sajnos idén a vírus helyzet miatt mindenki otthon kénytelen ezt a szép ünnepet megülni. Szomorú ez, de ezen nem tudunk változtatni.

Mindennek ellenére, az idei évben is „megjelentetjük” a nagyheti liturgikus füzeteket. Ezek segítségével, végiggondolhatja ki-ki maga a nagyheti szertartásokat, feleleveníthetjük a liturgikus cselekményeket, elolvashatjuk az evangéliumi részleteket. Ha valaki esetleg megőrizte ezeket a füzeteket az előző évekből, azokat is átnézheti, hiszen a liturgia a Vigília mise evangéliumát kivéve nem változik. Idén a különleges megjelenésre való tekintettel a Vigília mise mind a hét ószövetségi olvasmányát közreadjuk. A füzetek elérhetők a plébánia honlapján: alsovizivaros.plebania.hu

Áldott húsvéti ünnepeket kívánnak a Szerkesztők



Tökéletes bánat

A gyónás a bűnbocsánat elnyerésének mindig preferált módja a megkeresztelték számára. Am hitoktatóktól vagy papoktól azt is hallhatjuk, hogy amennyiben sürgős volna, ám képtelenség gyóntató papot találni, a tökéletes bánat felindítása is bűnbocsánatot eredményez. Mi is ez a tökéletes bánat?

Tökéletes és tökéletlen: A leggyakoribb félreértés az, hogy a tökéletes bánat erősen érzelmes bánatot jelent. Nem igaz. Az érzésekhez semmi köze, hanem a bánat indítékának kell tökéletesnek lennie. A tökéletlen bánat felindulhat bennünk, ha undorodunk a bűnünktől, ha félünk Isten haragjától, vagy ha sajnáljuk, hogy ártottunk másoknak. Ezek tökéletlen indokok, de gyónásban ezek is teljes bűnbocsánatot eredményeznek. Ám az a bánat, ami Isten mindenek felett való szeretetéből fakad, és abból a sajnálatból, hogy a legfőbb Jót elárultuk, tökéletes bánat - és ez önmagában bűnbocsánatot eredményez. Tehát a Katolikus Egyház azt tanítja, hogy ne a bánat érzésére, hanem inkább Istenre figyeljünk!

És mégis gyónás: Aztán ha elmúlt a rendkívüli körülmény, ami távol tartott minket a gyónástól, kötelességünk gyónásban is bocsánatot kérni Istentől. Egyrészt azért, mert hivalkodás volna megbízni saját bánatunk tökéletességében, ha már gyónni is lehet. Másrészt azért, mert a gyónás a bűnbocsánat keresésének mindig preferált Jézusi módja. Kevesebb pedig nem érjük be...

forrás: <http://katolikusvalasz.blogspot.com>

Ima a tökéletes bánat fölindításához

Teljes szívemből bánom, ó, édes Istenem, hogy Téged oly sokszor és oly nagyon megbántottalak, mert ezáltal méltatlanná lettem kegyelmedre, kedvedből kiestem és mind ideig-, mind örökkévaló büntetésedet megérdemeltem. Kiváltképpen pedig azért bánom bűneimet, mert Téged, legfőbb jót, legjobb Atyámat és legnagyobb jótevőmet megbántottalak. Ó, édes Istenem, erősen felteszem magamban, hogy a Te kegyelmeddel téged, szerető jóságos Istenemet semmi bűnnel, de legfőképp ... [itt gon-

dolj azokra a bűnökre, amelyek ellen különös törekvéssel küzdesz] meg nem bántalak és a bűnre szolgáló alkalmakat gondosan elkerülöm. Kérlek, Uram, örködjék fölöttem jóságos szemed, és add, hogy a következő napokat az eddigiéknél jobban használjam! Boldogságos Szűzanyám, szent Őrzőangyalom, legyetek velem! Ámen.

Lelki áldozás

A lelki áldozás (lat. *communio spiritualis*) az áldozás egyik módja, amikor fizikai módon nem tudja valaki magához venni az Oltáriszentséget, de lelkileg mégis elnyerheti a szentáldozás kegyelmeit. Fontos azonban tudni, hogy a lelki áldozásra ugyanúgy fel kell készülnie a hívőnek, mint egyébként a rendes szentáldozásra, vagyis a kegyelem állapotában kell lennie. Aki valamilyen súlyos bűn miatt nem járulhat egyébként szentáldozáshoz, az lelki áldozást sem tud végezni.

Ima a lelki áldozáshoz

Jézusom! Hiszem, hogy jelen vagy a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Mindennél jobban szeretlek és vágyom rá, hogy a lelkembe fogadhassalak.

Mivel most nem tudlak szentségi módon magamhoz venni, jöjj, legalább lelki módon, a szívembe! Ne engedd, hogy elszakadjak Tőled!

vagy:

Uram Jézus Krisztus, hiszek Benned, imádlak Téged és szeretlek Téged teljes szívemből. Bánom minden bűnömet, mert szeretnék magamhoz fogadni a szentáldozásban, hogy Veled élhessek.

Jöjj hát, ó Jézus, legalább lélekben költözz a szívembe, és végy lakást benne örökre!

A mi Urunk Jézus Krisztus Teste őrizzen meg engem az örök életre! Köszöntelek, ó Jézus az én szegény szívemben. Neked adom magamat egészen. Tied akarok lenni életemben és halálom után is. Ámen.

A MAGYAR KATOLIKUS PÜSPÖKI KONFERENCIA KÖZLEMÉNYÉBŐL:

A templomok mint a lelki feltöltődés és imádság helyei különösen is fontosak, ezért templomainkat nem zárjuk be. Mégis felelősen és körültekintően kell eljárni, ezért **a nyilvános liturgia** (szentmise, zsolozsma, keresztút, litánia, rózsafüzér, szentségimádás, ünnepélyes esküvő) **2020. március 22-től a templomban szünetel.** Egyetlen **kivétel a temetés**, amelyet egyszerű formában, röviden kell megtartani. A felvett miseszándékok a nép részvétele nélkül (*sine populo*) elvégezhetők, vagy kérésre későbbre tehetők.

Erdő Péter bíboros főpásztor úr a főegyházmegye hívei számára felmentést adott a szentmisén való részvétel kötelezettsége alól. A katekizmusban és az Egyházi Törvénykönyvben található irányelvek szerint, ha lehetetlen a részvétel a vasárnapi szentmisén, az akadályoztatott személy **olvassa a Szentírást, vagy imádkozzék egyénileg, végezzen zsolozsmát, tegyen jó cselekedeteket, illetve kapcsolódjék be a televíziók által közvetített szentmisébe.** Ezen túl a tökéletes bánat felindítás után végezzen úgy nevezett lelki áldozást, amelynek szövegét az újság 80-81. oldalán lehet olvasni.

TEMPLOMUNK NYITVA EGYÉNI IMÁDSÁGRA:**a hét minden napján 10 és 12 óra között**

Írásaikat, hozzászólásaikat leadhatják személyesen a sekrestyében, vagy elküldhetik az újság e-mail címére: kopcsay@freemail.hu. Következő számunkba a kéziratok leadási határideje: 2020. május 18.

Budai Kapucinus

Szerkesztők: Farkass Péter, Kopcsay Ágnes, Paulini Levente

Szerkesztőség: 1011 Bp., Fő u. 32., e-mail: kopcsay@freemail.hu

„Amit teszünk csak egy csepp a tengerben, e nélkül a csepp nélkül azonban sekélyebb volna a tenger.”